

‘Gebroken Lijnen’

door

Jos van den Bosch

© Jos van den Bosch, 2003.

Inhoud:

Gebroken Lijnen	3
Dikke Boeken	4
'n Dippie?	5
Huuve..	6
Pedagogie	7
Bok Geschoten	12
Zo Kan Het Ook!	13
Een Wandeling	19
De Gestolen Hond	24
Poepdozen En Andere Zaken	29
Inspecteur Maraval	33
Bloemen	39
Wie Mooi Wil Zijn	40
Kapotmoe!	44
Het Ei	45
Kunt U Even Op Mijn Kamer Komen	50
Cave Canem	52
Geklutste Vakanties, Gebroken Lijnen	56
Goed Maar Duur Nieuws	67
Wie Mooi Wil Zijn...(2)	68
'n Gelukkie	72
Zo Maar Een Avond	73
De Firma Rolluik	74
Kerstallergie	75

Gebroken Lijnen

De titel van het kerstkadootje van dit jaar is ietwat donker. De belevenissen van dit jaar zijn ook niet allemaal zo verschrikkelijk leuk en opwekkend, wat dat betreft was dit jaar niet zo'n goed jaar. Maar ook dat komt voor. Toch probeer ik altijd maar weer het leuke erin te ontdekken en er over te schrijven.

Uiteraard zijn onze vakanties in het Zuiden een onuitputtelijke bron. Zo'n klein dorpje waar je zo langzamerhand iedereen kent, en vooral zo'n camping leveren zoveel story's dat je er een soap over zou kunnen schrijven.

Ook de school is zo'n onuitputtelijke bron. Als je het echt eens in de vorm van een dagboek zou gaan bijhouden zou dat reeksen van verhalen opleveren. Maar het geduld en de tijd om het allemaal open uit te schrijven, wie vindt dat nog tegenwoordig. Alleen al wat leerlingen af en toe in hun verslagen schrijven is absoluut de moeite om te verzamelen waard, zoals het meisje dat verklaarde dat je regelmatig je tanden moest poetsen omdat je anders last kreeg van ariërs! Hadden we dat nu 65 jaar eerder geweten....

Enkele lijnen zijn dit jaar gebroken, maar gelukkig niet allemaal. Het bewijs daarvan ligt nu voor je. Als je vindt dat het gaat vervelen, laat het mij weten, dat is weer een hoop werk minder. Maar vind je het leuk, dan gaan we door, alsof er niets gebeurd is en wie weet ligt er dan volgend jaar weer zo'n kerstkadootje. Margaret, die alles geduldig gecorrigeerd heeft (wel drie keer!) en ik wensen je een goed kerstfeest en vooral een voorspoedig 2004. En als je eens zin hebt om erover te praten, de deur staat altijd open op Termaar 19 (met uiteraard een goede Côte du Ventoux)!

Jos van den Bosch

Dikke Boeken (uit 't Faktuweeltje januari)

Laatst kwam een leerlingetje de klas in lopen en toen een medeleerling hem per ongeluk aanstootte kiepte hij pardoes om! Zijn tas was zo vol en groot en daardoor zo topzwaar dat hij met beide benen de lucht in ging. Dat is een van de redenen waarom het studiehuis afgeslankt moet worden: de tassen zijn te zwaar en de boekenrekeningen te hoog. Gek toch: 'hoe dikker de boeken, hoe hoger de rekening, hoe lager het niveau'. Vroeger hadden we een paar rot boekjes, amper een paar ons, en daarop studeerden we ons te pletter. Tegenwoordig, in dit schrijftafeltijdperk, creëren we veel werk: veel papier, veel boek en niks niveau. Ze denken dat ze zich te pletter werken halen bij de vleet werkstukken van internet, leren allerlei vaardigheden (zoals Frans, maar dan alleen lezen!), maar kunnen niet staartdelen, weten niet wat procenten zijn en van het Nederlands krijg zelfs ik af en toe kromme tenen! Conclusie: minder vakken, minder boeken en nog minder peil! In China doen ze dat anders. (Ik kan er ook niets aan doen dat het steeds weer die Chinezen zijn die mij verbazen, hoor!) Op een basisschool in Xiamen hebben ze een nieuw vak ingevoerd: filatelie. Echt serieus, met heuse proefwerken en zo. Nu moet ik zeggen: praat met een filateleuteraar en je verbaast je altijd weer hoeveel parate kennis die luitjes hebben. Ik mag al niet meer meedoen met 'Triviant' want de hele familie ergert zich aan mijn feitenkennis. Dat komt door die filatelie. Nu, Chinezen hadden dat ook in de gaten en verbinden het aangename met het nuttige. Postzegels verzamelen is altijd leuker dan les krijgen en je leert ook nog een hele hoop op de koop toe. Mijn kennis bijvoorbeeld over de tweede wereldoorlog komt helemaal op rekening van de filatelie, Misschien dat een paar Chinese leerlingetjes zo de geschiedenis van de afgelopen vijftig jaar ook uit een wat ander perspectief gaan bekijken. Laten we maar hopen dat de partijleiding *dat* niet in de gaten heeft.....

'n Dippie (uit 't Faktuweeltje februari)

Ik kijk. Ik zie Collin Powell met een berg aan ellende voorbij drijven. Die verdomde S.H. ook. Je voelt aan je poeperd dat hij de kluit belazerd. Je weet dat je binnen de kortst mogelijke tijd weer grote problemen in die regio hebt en zelfs misschien in eigen huis. Je kent ook de Amerikanen: ze zijn altijd zo naïef. Zou Irak ook postzegels hebben die de moeite waard zijn? Ik hoorde op de radio dat de eerste brieven ooit, geschreven zijn in het land van Eufraat en Tigris. De eerste belastingen zijn daar betaald en ook de eerste dienstplicht werd daar ingevoerd. Nu moet je keuzes gaan maken en daar komt altijd ellende van. Daar word ik dan zo moe van. Maar dat kenmerkt ons mensenras, het oplossen van problemen levert altijd weer nieuwe problemen. Ik zie diezelfde avond een film waarin een man, die z'n hele leven door verschrikkelijke problemen is geteisterd, z'n troost vindt in de postzegels. Hij is de hele dag, in de weer met z'n zegels en als hij een serie compleet heeft dan geeft dat voldoening: toch nog iets in z'n leven compleet gekregen. Maar z'n vrouw kan het niet verdragen: ze wordt raadgek van die postzegels, ze wil praten want ze denkt dat dat nog helpt. Maar hij is tevreden. De vrouw houdt het niet bij hem uit en vertrekt van de ene op de andere dag nadat ze eerst de hele kamer met z'n ongestempelde zegels behangen heeft. Hoe het met hem afloopt weet ik niet, maar als ik later op de avond weer geconfronteerd wordt met het wapengedreig trek ik me terug achter m'n bureau en heb alleen nog maar zin om in mijn zegels te duiken. Niets motief, géén geschiedenis, géén historische ontwikkelingen.....nee de tandingen, de watermerken en drukfouten. Het verdiepen in dat soort filatelistische bijzonderheden geeft je geen gelegenheid meer om te piekeren over al die wereldse onzaken waaraan je je netvlies steeds maar weer bloot moet stellen en waarvan je hersenen altijd weer blokkeren omdat je geen oplossing kunt bedenken.

Huuve (uit 't Faktuweeltje maart)

Weet u wat 'huuve' zijn? Ik wist het ook niet, maar tijdens de optocht in Klimmen was er weer zo'n uitzonderlijk groepje 'einzalgänger' die duidelijk maakten dat de 'huuve' in 't potje moeten! Huuve zijn knikkers ... nooit geweten! Maar hier in Klimmen weten ze het allemaal, heb ik direct persoonlijk gecontroleerd, allemaal! Nog tijdens de optocht moest ik denken aan het spreekwoord: 'niet om de knikkers maar om het spel'. En inderdaad de combinatie carnaval en 'huuven' deden mij vaststellen dat het bij mij tegenwoordig minder om de knikkers gaat maar meer om het spel. Vraag is alleen wat zijn de knikkers en wat is het spel? De knikkers zijn het geld dat de waarde van onze postzegels vertegenwoordigt. Het spel is: 'hoe krijg je bepaalde stukken, brieven, zegels?' Veel verzamelaars blijven steken op het 'knikker-niveau'. De eerste die ik tegen kwam en die op een ander niveau dacht, was Ploum zaliger uit 'Kirchroa'. Die gaf mij zo maar een fel begeerd stuk en toen ik vroeg wat hij ervoor wilde hebben, zei hij "Och, ik heb zoveel, je weet wat ik zoek... als je eens iets voor mij hebt dan weet je het wel!" en hij ging door met de orde van de dag. In Borgloon kwam ik weer zo'n verzamelaar tegen. Hij was enthousiast over stukken in mijn verzameling ('Klamotten' noemde hij ze) en ik over de zijne. Hij zocht stukken die ik heb en ik had wel een en ander voor hem. Ik kreeg van hem 's anderendaags een pakket en hij kan in mijn doubletten zoeken, de afspraak is al gemaakt. Geeft veel meer bevrediging als je op zo'n manier met elkaar kunt omgaan. Nu weet ik ook wel dat mijn attitude ten aanzien van geld een beetje achterlijk is, heb ik van thuis meegekregen. Als het leven maar goed is, maar wij hadden thuis dan ook niet te klagen. Helaas heeft de jeugd die houding ten volle overgenomen en dat baart me wel

eens zorgen, want je moet wel in de gaten houden dat 't leven goed blijft. Mij is dat gelukt, maar of het hen lukt?

Pedagogie

Ik heb een ambivalente verhouding met de pedagogie. Het schijnt noodzakelijk te zijn dat je er als leraar verstand van hebt. Toen ik ging lesgeven was er echter geen sprake van een grote behoefte aan pedagogie en didactiek, er was behoefte aan geld! Ik was 21 jaar, ik denk nu, dat het toch nog wel erg vroeg was om als leraar te beginnen, maar de biojuffrouw van het Grotius College was zwanger, en ze konden niemand vinden die enige lessen in de biologie kon geven. Zo was het ook nog bij twee andere scholen in de omgeving van Heerlen maar ik heb de drang om flink geld te gaan verdienen in toom kunnen houden en heb gekozen voor 6 lesjes aan het Grotius onder de strenge leiding van rector Sprey. Paniek in de tent want ze konden geen salarisschaal voor een eenentwintig jarige vinden. Sprey zag het helemaal niet zitten, zo'n snotblaag die amper z'n kandidaats had gehaald. Maar hij had geen andere keus, of de lessen laten vervallen. Pedagogie en didactiek, daar had ik nog nooit van gehoord, ik deed gewoon mijn leraren Terhal, van der Veer en 'Hollywood' van der Velden van de middelbare school na en verdomd dat lukte. In den beginne werd ik nog wel geplaagd door de ideeën van de jaren zestig. Maar ik kwam er al vlug achter dat je, indien je je wilde handhaven, gauw die rare ideeën moest vergeten en onvoorwaardelijk je eisen stellen. Op het einde van het schooljaar was de juffrouw al lang en breed bevallen van een prachtige zoon en kon weer komen werken. De rector was zo onder de indruk van mijn vermogen tot handhaving dat hij mij aanbood mij een andere baan te bezorgen op een bevriend college, hij was zo tevreden dat hij een goed woordje zou doen. Zo begon ik in het jaar daarop op het Coriovallum College.

Hier functioneerde een hecht team van biologieleraren. Allemaal zeldzame voorbeelden van atypische exemplaren, die toevallig nou net leraar waren geworden. De een deed het als hobby, want hij was eigenlijk pastoor, de ander leidde eigenlijk een reisbureau

maar kon door zijn verre reizen zo hartstochtelijk over ‘het vak’ vertellen dat de leerlingen altijd aan z’n lippen hingen. Bijverdienen was altijd erg in zwang onder de leraren. De een begon een avondschool, de ander een huiswerkbegeleidings instituut en hoewel de spoeling voor biologen altijd dun is, konden wij een cursus geven om derdegraads leraren biologie op te leiden. Ik stond in de klas met mijn collega en hij bij mij, en daar is de pedagogie komen aanwaaien. Op een heel natuurlijke wijze pikte je de trucjes op en begon die in je eigen lesgeven te verwerken.

Wilde ik uiteindelijk toch mijn bevoegdheid halen, want het werd steeds duidelijker dat ik in het onderwijs zou blijven hangen, dan moet ook de pedagogisch didactische akte gehaald worden. Mijn collega begeleidde me daarbij en een enkel bezoek aan de pedagogisch didactische faculteit van Nijmegen was noodzakelijk. Mijn vriend en collega reed met me mee en het hoge grote instituut van bovengenoemde faculteit doemde voor ons op. Een heuse flat vol met pedagogie en didactiek. In de lift naar de vierde verdieping waar de afdeling ‘pe en di’ voor de biologie lag ontmoette ik Maria nog, een oude liefde die zich ook in ‘pe en di’ aan het bekwamen was.

Uit de lift gekomen lopen we door een paar klapdeuren een lange gang in. In het hok van de conciërge zit wat langharig werkschuw tuig dat we maar gewoon links laten liggen. We openen links en rechts wat deuren en ontwaren alleen maar lege bureau’s en lege zalen, lege miniklasjes. Alles was leeg ondanks de gewone normale doordeweekse dag. Terug naar de ingang en het langharig werkschuw tuig. Het blijkt dat dit de lector is bij wie wij ons moesten vervoegen en we slikken even want vanuit de traditie in Aken en Utrecht waar respectievelijk, ik en mijn collega gestudeerd hebben, zijn wij beiden in pak bij een bezoek aan een prof.

“Maar mijnheer u heeft al zeven jaar les gegeven?” Ik antwoord bevestigend. “Dan kunnen wij toch amper nog wat veranderen!”. Ik maak hem duidelijk dat het voor mij ook niet zo nodig hoeft,

maar de minister wil het nu eenmaal zo, en, denk ik erbij: die loonsopslag van 25% is ook leuk meegenomen!

“Goed dan, u bestudeert dit boek en dat script” Hij geeft mij het boek: ‘De Bioloog als Leraar’ en een bundel samengeraapte papieren dat een script moet voorstellen. “Als u nu eens over een maand terugkomt” “heb ik dan examen hierin?”, vraag ik voor alle duidelijkheid.”Nee, nee, examens is verleden tijd, dat doen we niet meer, we noemen het een gesprek. U, uw collega en wij, de afdeling ‘pe en di’, houden dan een gesprek over de boeken en uw werkverslag dat u onder begeleiding van uw collega hebt gemaakt”

Een maand later bespreek ik met hun het absoluut waardeloze script en zij zijn het met mijn conclusies eens. Het werkverslag wordt ook besproken en na een uurtje sta ik met 25% salarisverhoging weer op de stoep voor het grote lege ‘pe en di’-gebouw in Nijmegen. Zo snel heb ik nog nooit iets verdiend! Ik trakteer mijn vriend maar snel op een pintje.

Nu, ongeveer 25 jaar later, lees ik in de Volkskrant, dat een oud klasgenoot van de HBS, Paultje Jungbluth, die na de middelbare school ‘pe en di’ is gaan studeren in Nijmegen, na heel veel studie en onderzoek, ontdekt heeft dat de prestaties van de leerlingen meer door de verwachtingen van de leraar bepaalt worden dan door de kleur van de school (dV, 7.5.03). Paultje zat lange tijd bij mij in de klas en viel nogal op. Hij was klein van stuk en had altijd heel kortgeknapt haar. Verder viel op dat hij amper gewoon Nederlands kon praten, want hij kwam uit Vaals. Eens ben ik met hem mee gegaan maar die hele middag heb ik geen woord verstaan van wat hij of zijn ouders vertelden want het dialect was onverstaaanbaar. Enige jaren terug verscheen hij meerdere keren op televisie om de pedagogische omwentelingen in het onderwijs van commentaar te voorzien. Hé leuk, Paultje heeft zich gemaakt. De omwentelingen waren minder leuk, in ieder geval werd door iedereen in het veld getwijfeld aan het nut ervan. Omwentelingen in het onderwijs zijn meestal verborgen bezuinigingen en je vindt

altijd deskundigen die bereid zijn om er toch ook goede kanten aan te ontdekken. En zo zijn we de laatste decennia afgescheept met een verarmd en verloederd systeem, dat geheel buiten de realiteit opgebouwd is door allerhande pedagogen en didactici en waar de politiek handig gebruik van heeft gemaakt om te sparen.

Nee, dan die goede oude HBS, waar Paultje en ik op zaten. Zelfs na het behalen van het eindexamen had ik hem al kunnen vertellen waar hij nu 25 jaar op gestudeerd heeft. En toen ik de eerste jaren in het onderwijs doorbracht werd dat idee alleen maar bevestigd: de man die ervoor staat doet het hem, daar werken ze voor als de goeie er staat. Zelf, schrijft het krantenartikel, was hij verbaasd over deze uitkomst. En dat na al die jaren natuurkunde van Prof. Dr. Ir. Hugen, Hij deed niets en wij deden niets. Paul en ik samen met de hele klas, hebben de hele natuurkunde in het laatste schooljaar moeten behappen onder de bezielende leiding van een nieuwe natuurkunde leraar die de gepensioneerde Hugen opvolgde en die met de brokken bleef zitten. Had Paul het toen nog niet in de gaten? Een bezielende klap om je oren van de wiskunde man, dan wilde je wel werken. En Paul had nog steeds niets in de gaten? Gerard Krul, columnist van het Dagblad 'De Limburger' schreef eens in Terzijde (DL 12.02) dat het hem opviel dat er juist in Heerlen zo veel te doen was op het gebied van architectuur en bouwkunst. Het stukje heette 'Heerlen, Ground Zero'. Hij is, zo schrijft hij, bijna vijf jaar Limburger, "hoe komt het dat Heerlen zoveel toparchitecten levert". Hij had het aan Paul ook kunnen vragen, want Paul en ik, zijn samen met Coenen, Houben, Aretz en Henket leerling geweest van de onovertroffen 'mijnheer Fonville', die ons tergde met zijn lijntekenspennen. Maar de belofte dat je je eigen villa mocht ontwerpen als je het allemaal onder de knie had deed wonderen ondanks de kritische begeleiding van deze meesterkunstenaar. Zijn eisen lagen hoog: kwamen twee lijntjes niet samen.... Gummen, krassen en overnieuw. Dat is de logische verklaring waar je naar zocht Gerard Krul, het waren de leraren met hun hoge eisen die daar de oorzaak van waren.

En zo hebben die jaren, waarin de leraren hoge eisen stelden, een groot aantal bekende namen opgeleverd. Regelmatig zie ik nog links en rechts namen voorbijschieten: Coenen (architect), Tomlow (advocaat), Hammerstein (advocaat), Heinrichs (directeur Vredenburg), de Wilde (Riagg Utrecht), Thijs (theaterman), Ritsen (politicus), Wöltgens (politicus) enz.

Maar goed, Paultje heeft er nog eens 25 jaar op gestudeerd. Heeft hij ooit voor de klas gestaan? Ik vraag het me af, want nog steeds is de ervaring en de intuïtie de beste en de snelste leermeester. Weet je wel: ‘the Survival of the Fittest’, zou het aan het vak liggen?

Bok Geschoten? (uit 't Faktuweeltje april)

Heeft de Deutsche Post een bok geschoten? De Duitsers zijn zeer gekant tegen de oorlog in Irak. Interessant en leerzaam is het de journaals van CNN, BBC en 't "Erste" te vergelijken. Publiceert 'die Post' in januari, op de vooravond van de Irak-oorlog, een zegel ter herdenking van Georg Elser. "En wie was dan wel Georg Elser?", zult u vragen. Hij was hulparbeider in een wapenfabriek en als zodanig op de hoogte van de snode plannen die Hitler en zijn trawanten aan het uitbroeden waren. Hij besloot dat de oorzaak van het kwaad en de aanstichter van een nieuwe oorlog, uit de weg geruimd moest worden. Hij fabriceerde een bom die hij begin november 1939 in een zuil van de Bürgerbräukeller verstopte. Op 8 november, toen Hitler in de zaal een toespraak hield liet hij de bom ontploffen. Maar zoals het met dictators altijd gaat: op het cruciale moment moeten ze even plassen: de bom ontplofte en Hitler was net weg. Elser werd gepakt tijdens zijn vlucht naar Zwitserland en hij werd geëxecuteerd in Dachau op 9 april 1945. Stel, die Elser had z'n doel bereikt. Hoeveel mensen zijn er in de tweede wereldoorlog gesneuveld? Zo'n 5 Miljoen! Later heeft men de Britten altijd verweten Hitler in een vroeg stadium niet geëlimineerd te hebben..... Sadam vindt Hitler een slappeling, hij had veel harder moeten optreden, zei hij. Ik denk dat z'n kwalificatie in Hitlers rangen gevonden moet worden. Een dictator van het ergste soort! Wanneer moet je ingrijpen? Iedereen zegt: "had die Bush (sr.) in '91 maar doorgezet": Nee, hij hield zich aan het mandaat van de VN! Nu wordt Elser geëerd als de 'meest consequente tegenstander' van het nationaal-socialisme, wordt van der G. veroordeeld tot levenslang en houdt elke journalist een microfoon onder je neus met die akelige vraag: "bent u vóór of tegen de oorlog in Irak?" Mag ik het antwoord schuldig blijven, mag ik twijfelen, mag ik, bedroefd over zo een wereld, mijn mond maar houden.

Zo Kan Het Ook!

Het vertrek voor ons jaarlijkse voorjaarsbezoek aan Zuid-Frankrijk verliep voorspoedig. We prefereren sinds jaar en dag om 's nachts te rijden. Vooral in Frankrijk krijg je in mijn auto dan dat onbeschrijfelijke gevoel van weidsheid. Ongestoord honderden kilometers rijden, zittend in een comfortabele auto is iets geweldigs. In Nederland zit je tegenwoordig altijd in het spitsuur, ongeacht of je nu overdag of 's nachts rijdt: geen lol meer aan. Luxemburg zonder enig probleem, verbazing over de nog steeds lage dieselprijzen. Verenigd Europa, maar ik heb de indruk dat wij er toch wel hevig voor moeten bloeden. Nog even genoten van de laatste Europese kop koffie en nog wat sigaren gekocht tegen voorhistorische prijzen en we zeilen Frankrijk in. Metz, Nancy, geen probleem. Dan opeens achter Nancy, bij het vertrek van een parkeerplaats, begint de sleutel tegen te strubbelen. Hij mokt en blokt en wil niet doordraaien. Na enige dwang krijg ik de auto toch gestart en we rijden weer zoemend door het landschap dat gehuld is in duisternis. Het is zelfs mogelijk om enige tijd groot licht te voeren, kom daar nog maar eens om in Nederland.

Dan bij het Isodrome achter Lyon, bikt de sleutel weer en wil niet in de juiste stand. Enige dwang en gevloek doet wonderen. Er was al enige irritatie vanwege het feit dat de prijs van een kopje thee, en dat betekende in dit geval dat jezelf vanuit een flauw warme pot het water in een kopje moest gieten en daar zelf een zakje in mocht mieteren, 2 euro 20 bedroeg. Vijf guldens voor een kop bocht, dit gaat te ver! Nooit meer Isodrome, al blinkt het 'marmoor' nog zo schoon.

Plotseling slaan alle meters op tilt en begint het alarm te loeien. Margaret schrikt hevig en stuurt de auto automatisch de vluchtstrook op. De motor slaat af en dat is ernstig voor een diesel: het is bekend dat zelfs zonder elektrisch zo'n diesel door blijft draaien. Hier is niets meer te redden. Het is inmiddels 7 uur in de ochtend en we besluiten, vanwege de met prehistorisch geraas

langs ons heen razende vrachtwagens de vluchtstrook te verlaten en achter de bermbeveiliging te gaan staan. Het is Siberisch koud, er blaast een ijskoude wind vanaf de Alpen dit deel van de Drôme in. Ik bel met mijn GSM het steunpunt van de ANWB. Een vriendelijke juffrouw in perfect Nederlands zegt mij de politie te bellen. Ik bel de politie: zij zeggen mij dat ik de autowegpolitie moet bellen. De autowegpolitie zegt dat ik een praatpaal moet zoeken. Ik zeg hem dat ik er geen zie. Hij zegt mij dat er een moet staan, maar ik sta natuurlijk bij kilometer 32,5 precies tussen twee palen in. Enige tijd later en na een wandeling van 500 meter krijg ik weer de zelfde man aan de lijn, die zegt dat hij mij nu kan traceren en zal zorgen voor een opsleepdienst, het kan drie kwartier duren, alles moet zijn juiste volgorde hebben, ook in Frankrijk.

Na een halfuur duikt opeens een stokoude opsleepwagen uit de nevelen op. Er stapt een klein manneke uit die vraagt naar de oorzaak van de klachten. Hij ruikt een uur in de wind naar aftershave. Maar als hij in de wind gaat staan begrijp ik zijn pogingen om hiermede een ongelofelijke orale rioolstank weg te nemen. Als ik hem in mijn gebrekkig technische Frans uitleg: de sleutel, het alarm, de meters, zegt hij: “dit is elektrisch, daar kan ik niet mee helpen: ik ken een garage die specialist is in elektrisch, ik zal met hem telefoneren”. Mijn Mercedes wordt op de wrakkige opsleeptruck geladen, maar ja die rijdt wel! Het mannetje beweegt het veel te grote stuur met veel geweld, er was bij de aankoop duidelijk nog geen stuurbekrachtiging in de aanbieding. Bij elke bocht ‘dubbelklutsjt’ hij dat het een ware lust is en trekt de diesel zich steunend en kreunend de bocht door of de heuvel op. We verlaten de ‘autoroute du soleil’ door een onopvallend hek en gaan in de richting van een onbekend dorp. Als we bij de garage aankomen zoekt de sleper zijn weg door allerlei wrakken van auto’s, caravans en aanhangwagens met boten erop. Duidelijk een tussenstation op de weg ‘to hell’. Als je hier terecht komt is er geen weg terug. Gelukkig neemt de garage met de elektrische specialist

de telefoon op, hoewel enkele pogingen noodzakelijk waren om hem uit zijn diepe ochtendrust te wekken.

Ik besluit toch maar even de ANWB te bellen in Lyon. Ik krijg weer een alleraardigste juffrouw aan de lijn die mij zegt dat alles geregeld wordt. Ik krijg een dossiernummer en ze neemt het heft in handen ten aanzien van de ‘garagiste’. Deze wordt zo gediensstig als een knipmes, hij knikt en buigt en “ja” en “zeker” en “natuurlijk” en geeft mij tenslotte de juffrouw weer die zegt dat alles geregeld wordt, ik hoef alleen maar het papier te tekenen en de reischeek af te geven en het juiste bedrag in te vullen. Het afslepen alleen al kost 150 euro’s.

Dan gaan wij in dezelfde wrakkige opsleeptruck naar Saint Vallier. Hier ontfermt zich een enthousiaste jongeman, onvermoed eigenaar van een etablissement ter reparatie van vooral de elektrische onderdelen van auto’s en vervoermiddelen, over ons. Hij kijkt bedenkelijk, maar ik houd nog steeds hoop op een klein mankement, misschien een condensator of zoiets. Na een kwartiertje meten met een voltmeter, overigens een belevenis om een garagehouder met een voltmeter te zien stoeien, want dat is voor monteurs zoiets als chinees, komt hij tot de conclusie dat de sleutel geblokkeerd heeft en daardoor is de startmotor ontploft. Einde verhaal, kostbaar verhaal, reparatie noodzakelijk, duurt zeker twee dagen vanwege de verkrijgbaarheid van de onderdelen. Bel maar Lyon, maar dat doet hij, want Lyon, ‘ANDoebeleVB’, dat kent hij, geen probleem!

Juffrouw Lyon zegt dat ze even tijd nodig hebben om te overleggen met hun technische staf – die juffrouw toch – maar ze zullen over een uurtje terugbellen voor verdere stappen. We besluiten dit mysterieuze dorp, waar het noodlot ons verslingert heeft, eens nader onder de loep te nemen, Het blijkt dromerig langs de woeste Rhone te liggen en biedt veel leuke mogelijkheden om even koffie te drinken. We lopen ook even langs een heuse VVV en krijgen gratis en voor niets vele folders met veel informatie. Ik struikel natuurlijk over ‘Hauterives’ en zijn ‘facteur’ Cheval, de

postbode die genoeg hebbende van alle dagelijkse beslommeringen, het idee opvatte om zijn eigen paleis te bouwen, dat was begin van de twintigste eeuw. Nu is dit optrekje tot nationaal monument verklaard, officieel door de kunstraad in Frankrijk onder aanvoering van Malraux.

Als we terugkeren naar de garage verbaas ik me hoe deze jongeman dit bedrijf gaande houdt. Telkens als hij wil beginnen aan een reparatie waar zijn beide medewerkers qua niveau, duidelijk nog niet aan toe zijn, gaat de telefoon en tussen neus en lippen door beantwoordt hij de vragen van gestrande vakantiegangers, voorbijkomende geïnteresseerden en zwaar gesticulerende Franse autobezitters die informeren hoe het met hun ‘véhicule’ staat. En daarbij ook nog de lieflijke juffrouw uit Lyon. Ik heb er alle vertrouwen in. De sleutel blijkt het probleem, die levering kan wel eens duren en dan zal er een huurauto moeten komen, volgens de voorschriften van mijn verzekeringen. Ik zeg hem dat hij zich de tijd moet gunnen en hij begrijpt wat ik bedoel: hij verklaart simpelweg aan de Lyonnaise dat het verkrijgen van de sleutel langer gaat duren dan 48 uur en dus..... ‘La Lyonnaise’ legt mij aan de telefoon uit dat zij een huurauto gaat zoeken en dat we maar even een wandelingetje moeten gaan maken. Over een halfuurtje belt ze terug.

De garagehouder heeft inmiddels de prijs van een startmotor weten te verlagen, door een gereviseerd model te benutten, maar de sleutel, ach de sleutel! Ik knik begrijpend en vraag me af hoe hier weg te komen met al die bagage, want je weet het: in een Mercedes gaan 16 bakken bier, kun je nagaan hoeveel zakken met kleding, schoenen, handdoeken en ander goed bedoelde toestanden, die je hoogstwaarschijnlijk deze vakantie nooit zult dragen of benutten door mijn schattepoemel erin gestouwd zullen zijn.

We lopen de weg op en af, in stralende zonneschijn en halen wat water in drinkflesjes bij de lokale super. Maar dan heeft Lyon al de garage weten te bereiken, onze GSM begint namelijk, net als zijn bezitters, op te raken. We krijgen een huurauto, hij is af te

halen in een dorp zo'n twintig kilometer verderop. Ik wil net vragen hoe ik daar kan komen, zegt zij al: "dan bestelt u een taxi, en de kosten kunt u later declareren". Het is inmiddels kwart voor twaalf en dat betekent dat we de huurauto wel pas om twee uur kunnen ophalen, want hier is alles tussen twaalf en twee gesloten. Toch maar de taxi laten komen en deze brengt ons voor het lieve bedrag van 33 euro's twintig kilometer verder op. We gaan in de schaduw van een muurtje zitten en voelen ons verloren. Dit zijn altijd de misereabele momenten in zo'n belevenis: het wachten. Het dorp heet Pont Isère, al vlug door ons ombenoemd tot Pont Misère. Het bestaat uit een winkel, een raadhuis en een kerk en een ontzaglijk duur restaurant. Als enige attractie wordt op de borden vermeld dat het precies op de 45° breedtegraad ligt... nou en?

Om half twee is de garage open en we vervoegen ons bij het bureau. Weer wordt er met Lyon getelefoneerd en gefaxt. Een stapel formulieren ingevuld en dan mogen we wegrijden in een spiksplinternieuwe Peugeot 307 metallic blauw en met aircondition. Terug naar Saint Vallier. We klappen de bank in en beginnen om te laden. Na een kwartiertje is de Peugeot tot de nok toe gevuld en een paar lege cannisters kunnen er niet meer bij. Die laten we dan maar achter.

We zwaaien vriendelijk goeiendag en rijden richting eindbestemming. Een dodemansrit want de eentonigheid van de autoweg, gecombineerd met het tekort aan slaap levert draaiende ogen, sturende blikken en enorme geeuwpartijen. Ik ben blij als we eindelijk de autoweg kunnen verlaten, de afwisseling houdt wakker.

Na nog een halfuurtje draaien we om vijf uur in de middag het kampeerterrein op. In ons hoofd nog maar een ding: slapen. We maken snel het bed op en gaan voor een uurtje plat. Daarna nog even wat eten in het dorp en dan om negen uur weer het bed in. De volgende ochtend worden we door de zon gewekt: het leven lacht ons weer toe. Soms moet je er wat voor over hebben.....

Een Wandeling

Om aan de wandeldrift tegemoet te komen besluiten we de eerste middag die niet in beslag genomen wordt door tent opzetten, caravan poetsen en iedereen begroeten, te benutten om een wandeling te maken. Het wordt de wandeling 'één hartje' om er in te komen. Deze wandeling voert ons door de nabijheid van Bédoin, met excentrieke namen zoals 'Fond du Loupe', 'la Casal' en 'belle Combe'. Het weer nodigt uit om te wandelen. Het is een beetje bewolkt, vandaag laat het zonnetje zich niet zien, moet kunnen in dit jaargetijde. De boeren hier, smeken weer om vocht, dat maar niet wil komen. Ik heb hier echter al sinds jaar en dag niets anders gehoord. De planten groeien toch wel. Langs de berm een keur aan bloemen. Margaret herkent natuurlijk meteen de tijm en rozemarijn. Slechts mijn neus brengt uitkomst, ze ruiken inderdaad zoals het bij deze kruiden past. De andere bloemenpracht is even raadselachtig voor mij als de hele mediterrane flora, ik weet er niets van, buiten 'les coquelicots', de klapprozen, die klappen er weer uit met hun fantastische tere rode kleur. Deze wandelweg is al vele jaren het begin van de vakantie, om er in te komen. Even een steile klim, even puffen, even uit de stramme benen en de wereld ziet er weer heel anders uit.

Halverwege komen we langs de zandafgraving. Ik begin automatisch te zoeken naar stenen en aardlagen. Welk een krachtige rivier moet hier gestroomd hebben om zoveel pakketten met gekleurde aardlagen af te zetten, of waren het de gletsjers? Alle kleuren van de regenboog vindt je hier in gekleurde zanden. Natuurlijk het oker voorop. Reeds vele duizenden jaren geleden groeven onze voorvaders hier omdat de kleur van het oker hen fascineerde. Welke duistere ceremoniën stonden of vielen door het gebruik van deze kleurstof: een magische kleur. Maar wat zo opvallend is, is dat er nog veel meer fantastische kleuren voorkomen. Alleen de kleuren groen en blauw ontbreken, voor de rest kun je een kleuren pallet samenstellen. Bekend is dat de

schilders van vroeger hier hun grondstoffen vandaan haalden om hun schilderijen te maken. Het uitzicht over de zandgroeve boeit mij altijd weer. Ik heb het nu toch al verscheidene keren gezien en toch steeds weer die hang naar aardlagen, ik kan het niet laten. Het had misschien toch geologie of paleontologie moeten zijn, maar ik zou ook dan slechts een ‘salongeoloog’ geworden zijn vanwege mijn gebrekkig vermogen om zaken te onthouden, je legt je erbij neer.

Als we de zandgroeve verlaten hebben worden we opgeschrikt door enkele harde knallen: de plaatselijke maffia is weer eens aan het oefenen op de schietbaan. Maar dit lijkt me geen normaal kaliber, het lijken wel mortiergranaten. Zeker iets zwaars van plan... wie heeft dat nu als hobby? Bij de Fransen, met hun passie voor de jacht is dat begrijpelijk, maar dan wilden ze nu zeker op olifanten gaan jagen. We hebben het woord olifant nog niet gezegd, of we lopen tegen een heuse olifant aan en een kameel en verscheidene tijgers: een heel circus staat voor het gemeentelijke zwembad. De tijgers liggen loom in hun kooien, de olifant is een beetje oud, maar niet minder recalcitrant: met zijn slurf pakt hij een bende steentjes en gooit die speels in onze richting. De lama's laten we dus maar voor wat ze zijn!

We lopen Bédoin in en willen via de kleine smalle straatjes uitkomen bij een van de terrassen, altijd een goede onderbreking van een wandeling. In een van de smalle steegjes loop ik tegen een aanhangwagentje op waarin enige oude boekwerken liggen. Een gids uit 1840 met farmacologische berichten. Een natuurkundeboek uit 1948. En een in gedrukt handschrift uitgegeven scheikunde boek. Wie gooit zoiets weg? Opeens komt er een man op me af en hij zegt: “interesseert u dat?” Ik kijk in een gids voor de natuurwetenschappen uit 1947 en zie allerlei biologische afbeeldingen. Ik zeg hem dat ik bioloog ben en dus geïnteresseerd in dit soort boeken. “Het was van mijn vader”, zegt hij. “Mijn vader hoefde iets maar één keer te lezen en hij onthield het”. Ik kijk achter me en zie dat ze allerlei meublement uit een

zolder van een zeer oud huis aan het takelen zijn. Het huis staat nog overeind omdat het niet wist welke kant het op zou vallen, zo oud. Voor het huis op het bankje zit een oud vrouwtje. “Dat is mijn moeder”, zegt de man. Hij zegt dat ik wel goed Frans spreek. Voor Fransen is een buitenlander met de kennis van drie woorden Frans al een mogelijkheid om te verbroederen. Ik veronderstel vanwege de moeilijkheden die ze zelf met vreemde talen hebben. Hij vertelt mij dat zijn broer en hij, na twintig jaar, besloten hebben om de zolder toch maar eens op te ruimen. En inderdaad op het aanhangwagentje staat een verzameling oude keukenkastjes en radiomastomhullingen die in het Philips-museum niet zouden misstaan. Ik wil vragen wat ze van plan zijn om er mee te gaan doen, maar dan realiseer ik me wat ik er mee aan moet, al die boeken in het Frans, nog meer rommel, al is het uit 1946. Op de een of andere manier komen we te spreken over de levensgeschiedenis van zijn vader. Het blijkt dat deze in krijgsgevangenschap in Duitsland heeft gezeten. Dat is natuurlijk zeer interessant. “Heeft uw vader misschien brieven geschreven?”, vraagt de filatelist.

Hij wendt zich tot zijn moeder, die op het bankje voor het huis zit dat in even slechte staat is als het huis zelf en de moeder niet minder. Ze lijkt wel honderd. “Nee”, zegt ze, “hij schreef niet veel!”. “Maar”, zegt de zoon, “monsieur Favier heeft ook al gevraagd of hij eventuele brieven of postzegels mocht hebben”. “Kapers op de kust”, denk ik. “Geen probleem”, zegt hij, “maar ik ben er nog geen tegengekomen”. “Uw vader was geen postzegelman?” “Helaas, nee” antwoordt hij mij. “Maar als u wilt ruilen, ik kan u het huis van monsieur Favier laten zien, het is hier net om de hoek”. Ik moet mee, de hoek om, en hij laat mij een mooi huis zien met terras. Als we teruglopen zegt hij dat de dochter van monsieur Favier ernaast woont. Dit is informatie waar ik niets mee aan kan, maar goed, misschien is ze knap....

We laten de broers met rust, zij gaan door met het takelen uit het zolderraam van allerlei stokoud meublement van een schattige

eenvoud. Dit is zo'n zolder waarin je schatten vindt, maar ik wil niet te opdringerig zijn en Margaret wil naar het terrasje. Met het adres van monsieur Favier, 'Robert' op zak lopen we door en genieten van ons kopje 'noisette'.

Terwijl we daar zitten valt het op hoeveel Hollanders, via de invalswegen van Bédoin, het dorp binnenstromen. De meivakantie is begonnen, ontegenzeggelijk. We verwonderen ons toch steeds weer dat je Nederlanders zonder enig probleem eruit kunt halen. Onder het motto: "het is vakantie, en dan zullen we het weten ook!" lopen ze onbeschaamd in korte broek, terwijl de Fransen nog steeds in vesten en jassen gehuld zijn. Er ligt nog steeds sneeuw op de Mont Ventoux en dan is het seizoen nog niet begonnen, hullie dan maar een blaasontsteking! In dit jaargetijde lijken alle Nederlandse mannen getooid met grijze baarden en korte grijze hoofdtooi, of ze zijn biljartbalkaal. De broeken zijn van een zeer onelegant juttenzakken formaat. Als ze het terras passeren....inderdaad Nederlanders!

Na een pauze van een half uurtje, verheffen wij onze luie geesten en gaan richting camping. Bij het VVV kijken we nog even naar de weersvoorspelling. Vorig jaar stond deze aangegeven in een simpele Franse tekst. Maar nu staat er zo'n internetsite kaartje met symbolen waar je alleen maar uit kunt afleiden dat het morgen beter weer wordt. Ik mopper dat ik verdorie nog niet eens de verwachte temperatuur voor morgen kan zien op het vermaledijde kaartje en ik zeg in het Frans tegen de naast mij staande Fransman dat het toch wel moeilijk is om hier zinnige informatie uit te halen. Hij is het helemaal met mij eens en complimenteert mij wederom met mijn Frans. Dat is vlug, reeds na drie woorden! Hij begint over de betekenis van de talen en dat dat schromelijk onderschat wordt. Wel ja, hij heeft een dochter en die studeert als tweede taal het Duits. "Maar Duits voor de economie, voor de centimes en de euro's! Waar is Schiller en waar is Goethe? Talen hebben toch nog wel meer betekenis als alleen maar handel en centen? De cultuur!" Ik zeg hem dat ik nog die goeie ouwe school gehad heb (HBS zeg

ik maar niet, want dat is te moeilijk om uit te leggen), waar ik vier talen heb geleerd en de hele reeks van wiskunde tot geschiedenis. Hij knikt en zegt misprijzend dat het hier in Frankrijk ook verworden is, te veel keuze, te weinig inhoud. Als we afscheid nemen en hij richting Jeu de boules-baan loopt, roep ik hem nog toe dat ik het als “professeur” helemaal met Louis XIV eens ben: “Na mij de zondvloed!” Hij knikt nog eens bevestigend en verdwijnt in de menigte. Een speler kijkt op als ik dit citaat over de baan roep en steekt zijn duim in de hoogte terwijl hij lachend een verloren wedstrijd speelt!

Als we terug keren naar de camping begint het zachtjes te regenen. We worden net nog een beetje nat voordat we onze pleisterplaats bereiken en vinden hierin genoeg reden om vlug een flesje open te trekken. Morgen is het in ieder geval mooi weer, dat heb ik begrepen van dat stomme kaartje en dat is voldoende toch?

De Gestolen Hond

Onlangs heb ik gelezen dat er een hele speciale binding bestaat tussen hond en mens. Men heeft een experiment uitgevoerd waarbij een mens alleen maar via zijn gezichtsmimiek aan een dier duidelijk mocht maken onder welke van meerdere dozen, voedsel verborgen zat. Je denkt natuurlijk dat de chimpansee dat wel zal begrijpen, maar nee hoor. Hij kreeg het niet voor elkaar. Ook een wolf lukte het niet. Maar de hond begreep ogenblikkelijk wat er bedoeld werd en stuurde direct af op de juiste doos voor het lekkere hapje. Die band, die vooral op voedsel berust, heeft zich blijkbaar in de loop van de evolutie zo verstevigd, dat slechts één blik voldoende is. Koel ethologisch beredeneerd is het hele gedrag van de hond gericht op het krijgen van zoveel mogelijk voedsel. Maar iedere hondenbezitter weet: er is meer.... als hij je aankijkt met die donkere droeve ogen, dan smelt je hart en grijp je bijna automatisch naar de koekjes.

Zo is ook een relatie ontstaan tussen Mdm. Toto en Nicosse, de hond van Raimunde. Raimunde is de zus van de oude Mdm. Romanini. Toen Mdm. Romanini met haar dochter, aan de overzijde van de straatweg, tegenover de camping, een nieuwe woning betrok, kwam Raimunde in het oude huis wonen en bracht zij haar hond mee. Die werd in het hok gestopt en scheen daar, samen met de oude waakhond van de boerderij zijn dagen te moeten slijten. Nicosse is van origine een 'truffelhond'. Ze worden gebruikt om in de bossen naar truffels te zoeken. Waakhonden worden hier beroerd behandeld. Ze krijgen hun dagelijkse portie voer toegesmeten en voor de rest kijkt niemand naar hen om. Over het algemeen behandelen de Fransen hun honden als gebruiksvoorwerpen. Behalve de meest rottige kleine keffers, die als 'ersatz' voor gemiste kinderschaar functioneren of de jachthonden die vertroeteld worden. Nicosse deed heel goed z'n best: in zijn verlangen naar aandacht blafte hij dat het een lieve lust was. Bij de minste geringste beweging in de buurt sloeg hij aan en

dreef iedereen tot wanhoop. Onze campinghouders zijn niet direct hondenliefhebbers, zij houden meer van katten.

Mdm. Toto is al sinds jaar en dag alleen. Haar man is vroeg overleden en zij heeft haar beroep, röntgenlaborante, tot een respectabele leeftijd uitgevoerd. De villa, die haar man wilde bouwen, heeft ze toch gebouwd en moederziel alleen heeft ze zich genesteld aan dat mooie stukje Côte d' Azur. Omdat ze de 's zomerse costale drukte verafschuwt, het maar steeds drukker werd en ze inmiddels de fietsclub van Ms. Dieu had leren kennen, heeft ze ook een caravan gekocht en verblijft ze elke zomer langere tijd op onze camping. Tot voor kort fietste ze nog als een bezetene, maar ze is inmiddels boven de 70 en dan wil je eigenlijk liever wat wandelen. Bij gelegenheid vroeg ze aan Raimunde of ze misschien dat rossige hondje zou mogen uitlaten en Raimunde was allang blij dat ze van die dagelijkse kwelling af was. Elke dag draafde Mdm. Toto voorbij met de hond. De hond liet eigenlijk Mdm. Toto uit.

Toen ze dit jaar in mei weer terug kwam op de camping, was Nicosse weg. Raimunde had zo schoon genoeg van het geblaf en haar handen vol aan een heel nest katten, dat ze de hond teruggegeven had aan de truffelzoeker met de naam Raymond, ergens in een dorp in de Drôme, op zo'n 60 kilometer afstand.

Mdm. Toto was ontroostbaar. "waarom heb je me niet gezegd dat je hem weg wilde doen. Ik had hem best willen overnemen..... ach mijn lieve Nicosse.... waarom heb je niet even overlegd.... ik heb toch al twee jaar met hem gewandeld... met wie moet ik nu gaan wandelen?" Met haar verdriet wendde ze zich aan Jos Belge, en in comité aan de oude madame, die zo'n verlies heel goed kon begrijpen alhoewel ze een hond maar niks vindt. Maar ze zou met Jos en Mdm. Toto meegaan om de hond te zoeken en de nieuwe eigenaar te overtuigen dat hij hem toch maar beter kon teruggeven. De vakantietijd vorderde, Mdm. Romanini zei telkens op Provençaalse wijze dat ze wel mee zou gaan, maar spoedig was de vakantie van Jos bijna voorbij. Mdm. Toto kwam weer klagen dat er niets gebeurde en zo liet Jos zich overhalen om met haar de hond

te gaan zoeken op basis van drie gegevens: de naam van het dorp: 'Grignan', een truffelzoeker en zijn naam Raymond. Na een rit van anderhalf uur kwamen ze in het hooggelegen bergdorp. Grignan staat bekend als het miniatuur Provençaalse dorp waar de zomertruffels worden gevonden. Voor amateur culinairers is de witte truffel of koningstruffel ook al een genot, vooral wanneer je de prijs van de wintertruffel hebt vernomen en je dus begrijpt waarom ze die de 'zwarte diamant' noemen. Waar vind je 'n truffelzoeker genaamd Raymond? Op naar het gemeentehuis. Een truffelzoeker namens Raymond, aha... met honden.... ja, die kenden ze wel. Die woonde op een boerderij op zo'n kilometer of 6 buiten het dorp, daar links dat weggetje in tegen de helling op. De middagzon deed de temperatuur gestaag stijgen, het was veel te warm voor de tijd van het jaar en het zweet stond Jos dan ook op het voorhoofd toen ze bij een boerderij aankwamen. Op het binnenerf stonden zo'n stuk of tien hondenhokken, met allemaal tamelijk verwaarloosde honden aan een korte ketting. In een van de hokken zat een treurige Nicosse die natuurlijk bij het herkennen van zijn ex-bazinetje als een waanzinnige tekeer ging. Er was niemand te bekennen. Geen sterveling. Ook na enig geklop op deuren en ramen meldde niemand zich. Mdm. Toto was ten einde raad, haar lieveling hier aan de ketting in deze hel, wat te doen? Jos wilde alweer teruggaan toen zij een ferm besluit nam: "Ga jij nu maar voor de boerderij in de auto zitten met de deur open en als ik het je zeg moeten we zo hard mogelijk weg rijden" Enkele ogenblikken later verscheen ze aan de poort en op haar teken kwam Nicosse aangerend en jumpte zo de auto in met Mdm. Toto er achteraan. Jos gaf volgas en de hond was gered. Een bijna 'disneyaanse' redding met 'happy end' toe.

Mdm. Toto was dolgelukkig ondanks het feit dat ze zich realiseerde dat het eigenlijk diefstal was, nou ja....een 'kleine' diefstal dan. Elke ochtend, middag en avond wandelt ze trots met haar hondje, die ze ook nooit meer laat gaan.

Een paar dagen later meldde zich een gendarme aan de campingangang. Of er een hond 'gevonden' was, er was namelijk aangifte gedaan van de vermissing van een hond. Mdm. Romanini legde het verhaal voor aan de agent en verzekerde hem dat het goed zou komen. Maar toch moesten ze zich melden op de gendarmerie van het dorp in de Drôme.

De confrontatie met de formele eigenaar was heel onaangenaam. Hij kon niet akkoord gaan met een vergoeding, hij had de hond legaal gekregen en het was een goede truffelzoeker. Voor hem zou het gemis van deze hond een groot verlies vormen. Mdm. Toto kon wel de zoon van deze hond krijgen, want dat was niet zo'n goede truffelzoeker. In ieder geval een hoop blabla en gedoe. Mdm. Toto drong aan op wat meer toegeefelijkheid. De omstandigheden waaronder al die honden daar op die boerderij moesten leven waren toch wel verre van ideaal. Goed beschouwd eigenlijk onmogelijk. Wat zou Brigitte Bardot daar wel van denken?

Brigitte Bardot heeft in Frankrijk veel invloed gehad maar ook behouden. Speelde ze vroeger meer op dierlijke instincten, nu speelt ze op menselijke tekortkomingen ten aanzien van de dieren en de dierenbescherming mag zich gelukkig prijzen met zo'n boeg(borst)beeld, al is ze tegenwoordig wat minder rondborstig. Een geile gruwel voor de gemiddelde Franse boer en een ferme dreiging op de koop toe!

Er viel een kleine stilte.... nu goed dan, hij was bereid om tegen een geringe vergoeding van het dier af te zien..... zo belangrijk was het nu ook weer niet..... als madame dan zo gesteld was op dat dier.... vooruit dan. De gendarme was gelukkig dat hij het dossier op zo'n eenvoudige manier kon sluiten, voorkomt een hoop schrijfwerk.

Nu zijn die twee, Toto en Nicosse onafscheidelijk behalve natuurlijk wanneer de natuur z'n gang moet gaan. Opeens stuift Nicosse voorbij met om zijn hals nog een rest van een riem. Op enige afstand rent Marie-Françoise en daarachter Mdm Toto zelf. Ik doe nog een poging om Nicosse tegen te houden maar de hond

ontwijkt me slim en weet verdorie precies dat hij alleen maar dààr het terrein kan verlaten. Hij is zo razend snel. Dit gedrag zijn we van de slome ietwat timide Nicosse niet gewend en wij slaan het tafereel verder verbaasd gade. Marie-Françoise schreeuwt in het voorbij gaan iets over een vriendinnetje en als blijkt dat ze Nicosse nooit van d'r leven kan inhalen springt ze in de auto en veegt met een rot vaart weg. Mdm. Toto staat bij de poort te hijgen: "Hij heeft z'n vriendinnetje gehoord en dan is ie niet te houden. De lijn brak en weg was ie!" Bij de honden laten de hormonen zich niet voor de gek houden. Even later komt Marie-Françoise terug met de hond achterin. Een groot touw neemt de plaats van de riem in. "Alsjeblief", zegt ze "de oorzaak was z'n grote liefde... 't is toch een echte Franse hond, nietwaar?"

Poepdozen en andere Zaken

We komen nu bij een onderwerp dat een discrete behandeling vergt. De gevorderde campinggast is echter op dit gebied heel wat gewend. Op onze camping wordt het sanitair voortreffelijk verzorgd en elke dag schoongehouden. Maar sommige mensen eisen het onbereikbare. Een man staat met twee afwasteilen te haspelen en verontschuldigd zich: het servies mag van zijn vrouw niet op het afwasanrecht staan, want dat vindt zij onhygiënisch! Ik zeg dat je bij die hoeveelheden chloor die de Franse overheid in het water stopt niet bang hoeft te zijn, maar hij stoethaspelt gewoon lekker door met twee teiltjes.

De toiletten alhier zijn naar eigen keuze: het normale toilet, maar dan wel zonder bril, of het ‘Franse’ toilet, het bekende gat in de grond met twee voetsteunen aan weerszijde. Ik geef de voorkeur aan het laatste toilet, de hygiëne is met dit toilet het beste gediend. De Fransen zelf noemen het ‘een Turks toilet’. Aan weerszijden zitten twee handsteunen en dat is voor onze weke knietjes wel zo gemakkelijk. Ontslaat je natuurlijk niet van de plicht om na afloop van het bedrijf toch even je handen te spoelen onder de kraan. Ben je die toiletten hier niet gewend dan volgt bij elke nieuweling een soort van inauguratie, een ‘ontgroening’. In typische cryptische Franse lyrische bewoordingen staat op het enorme waterapparaat dat aan de muur hangt, dat je maar beter langzaam de hendel kunt over halen omdat je anders kunt gaan surfen op de golven. Ieder jaar weer, staan we verwachtingsvol te kijken als de haastige Nederlander een hengst geeft aan dat apparaat en vloekend met natte voeten naar buiten strompelt. Oh, bedoelden ze dat met die surfende juffrouw.

Even cryptisch is de uitspraak dat bepaalde zaken er niet voor de versiering van het kantoor staan. Heeft een paar jaartjes geduurd voordat we in de gaten hadden dat ze gewoon het gebruik van de toiletborstel bedoelden, de borstel staat er dus niet voor niets!

Toch zijn die toiletten altijd weer een bron van misverstanden en vermaak. Op een mooie dag bezoeken we Orange. We komen er natuurlijk precies om twaalf uur aan en het enige wat dan nog rest is een bistrootje in kruipen en het einde van de siësta afwachten. Er is markt geweest en standhouders stromen het café in. Een omvangrijke vrouw duwt zich door het café en verdwijnt uit mijn zicht. Ik zie haar pas weer, en dan in volle glorie, als ik mij ter toilette begeef en de deur voor het gat in de grond open ruk. Was de deur open of heb ik het slotje vernield? Maar wat ik daar voor me zie beneemt me de adem en in plaats van mij te verontschuldigen komt er alleen maar een onbehouden ‘dank je wel’ uit. Het brengt de vrouw tot een uitzinnige scheldpartij en snel verlaten we geschrokken het pand om aan haar getier te ontkomen.

Toen we pas naar Frankrijk gingen, was het voor de kinderen toch altijd weer een hele opgaaft om aan de ‘hurkhouwing’ te wennen. Je moet ook altijd opletten dat je beurs niet uit je kontzak glipt en in het gat verdwijnt. Bij de een verdween op die manier een gloednieuwe ‘pietsjlampt’ in het duister en bescheen vrolijk de billettjes van onder. Slechts de belofte van een nieuwe zaklampt kreeg hem van het toilet af. Bij de ander verdween op die manier de ‘punne’. Dat was een doekje, zonder het welke hij absoluut niet in staat was om in te slapen. Slechts mijn resolute weigering om in het gat naar de ‘punne’ te gaan peuren kon hem na enige tijd overtuigen dat hij toch maar een ander object moest gaan zoeken. Je knieën slijten wel aardig door de hurktoiletten. In het begin had ik altijd ongelofelijke pijn in mijn knieën als we op vakantie gingen. Hoe zou dat nu toch komen, zo hard is het bed nu toch ook weer niet. Maar naar enige tijd werd een en ander duidelijk: dat hurken zijn wij niet meer gewend en al helemaal niet zonder armsteunen. Vol bewondering bekeek ik altijd, tijdens mijn reizen naar Indonesië, de Javaanse medemens die zonder schroom ’s ochtends vroeg langs de rand van de weg op hun hurken in perfect evenwicht, hun behoefte zitten te doen. Dat is een ware kunst.

Bekend is het verhaal van de Nepalees die voor de eerste keer in het westen kwam en op zijn hurken op de toiletpotrand ging zitten om zijn behoefte te doen. Niet alleen evenwicht houden maar ook nog goed mikken.

Toiletten zijn ook altijd de trekpleisters voor de kinderen om te spelen. Ondanks alle verboden trekken ze de kids aan als een magneet. Er wordt met water gegooid en er worden deuren geblokkeerd. Tegen mijn oudste hoefde je destijds maar te zeggen: “dat durf je toch niet te doen” of het was al gebeurd. Dat had onze Vlaamse buurjongen snel in de gaten. Zijn zus zou op het toilet zitten: “je durft dat toch niet” en hop daar ging een afwasteil met water over de rand. Toen bleek dat het niet zijn zus was, maar de Franse overbuurman, die lekker rustig zijn behoefte probeerde te doen, waren ze nergens meer te bekennen. De Franse buurman liet zich goed horen en alle vrouwen van lichte zeden die besmeurd waren met uitwerpselen (‘putains de merde’) werden er bijgehaald om duidelijk te maken dat dit toch echt te ver ging.

Het meest bont maakten ze het toen ze toch eens wilde proberen of die brandblussers, die daar altijd zo uitdagend aan de muur hangen, het wel deden. Het hele toiletblok was gehuld in een wit schuimpoeider: ze deden het! Ik verwachtte, en ik zou het niet onterecht gevonden hebben, dat we van de camping verwijderd werden. Maar gelukkig konden onze kids geen kwaad bij de toenmalige leiding en na een flinke uitbrander van Madame, kregen ze, om bij te komen van de schrik, een ijsje van haar man, want het mocht niet maar hij vond het toch wel leuk!

Het toppunt van gemak heb ik deze namiddag bij Frans en Elly ondervonden. Frans en Elly ontvluchten elk jaar de Nederlandse hoofdstad, omdat ze ingeklemd zitten tussen allochtonen die zo hun eigen, luidruchtige, invulling aan het leven geven. Ze zijn beide goed van innemen en het aantal consummaties staat altijd in een redelijke verhouding tot de plaatselijke zomerse temperaturen. Maar van zoveel pils moet je ook veel plassen. En dat verdomde toiletblok ligt zo’n eind weg. Altijd dat geloop heeft Frans doen

besluiten ook eens zijn installatiekunsten ten behoeve van zichzelf te benutten, hetgeen uiterst zelden voorkomt. Naast de caravan is het terrein ten einde en loopt af in een ravijntje. Op de dennenboom is een kraantje gemonteerd en voor de dennenboom is een geultje gegraven dat het ravijntje in loopt. Sta je tegen de boom te plassen hoeft je niet eens naar beneden te kijken want voor je neus hangt een spiegeltje waardoor je het hele ‘zaakje’ voortreffelijk in de gaten kunt houden zonder je te bukken. Je moet wel altijd even naspoelen en de vrouwen..... tja die moet lopen of op de portipottie.

We mogen constateren dat de sanitaire toestand in de loop van de decennia in het Fransenland vooruit gegaan is. Toch kan er wel iets verbeteren, af en toe. Ons stamcafé, André, heeft überhaupt geen toilet. Als je daar als toerist een drankje bent gaan drinken om een excuus te hebben het toilet te kunnen frequenteren, kom je bedrogen uit. Hij neemt je bij de arm en verwijst je naar het openbare toilet dat even om de hoek van het etablissement ligt. Kom daar eens om in Nederland!

Inspecteur Maraval

De laatste dagen, hier in Bédoin, wordt het weer steeds beter. Er waait, in tegenstelling tot dit jaargetijde in de afgelopen jaren, een wind die ze de ‘Marin’ noemen. Een wind vanuit het zuiden. De temperaturen stijgen tot aangename waarden en de wind is zwoel en warm. Dit is heel wat anders als de ‘Mistral’ die gekenmerkt wordt door hoge windsnelheden en vooral door de koude.

Met ons gaat het ook heel goed. Slechts met moeite heb ik me kunnen losscheuren uit de dagelijkse beslommeringen. Maar als je eenmaal hier zit, weet je dat je er toch niets aan kunt doen, dan ben je verplicht om je zinnen te verzetten.

De autochtonen bekijken het allemaal maar met argwaan. Natuurlijk, al die toeristen brengen geld in het laatje, maar om je al bij het eerste zonnestraaltje in een korte broek te hijsen, terwijl zij nog in jassen en vesten lopen, blijven ze toch maar een rare zaak vinden.

Madame Romanini komt bij onze voortent, ik ben wat aan het klussen met de grondflappen, en ze zegt: “Die Hollanders zijn toch maar rare lieden!” Ik kijk haar aan en aan het guitig lachje dat om haar mondhoecken speelt, weet ik dat er wat volgen gaat. “Ik heb die kussens in de garage zien staan”, zegt ze. Ik zeg haar dat die inderdaad van ons zijn en dat ik aan ‘de directrice’, haar dochter, gevraagd heb of ze niet op hun zolder mochten staan, aangezien wij een echt matras gekocht hebben. Dit matras is het ‘puntje op de i’, het enige wat ons in dit paradijs nog ontbrak was een fatsoenlijke nachtrust. De kussens van de caravan waren tamelijk doorgelegen en dat resulteerde elke ochtend in een houten kont, daar is nu een einde aan gekomen. Nu kunnen we inderdaad slapen als een ‘loir’, zoals het spreekwoord hier luidt. Een zevenslaper heet dat beest in het Nederlands, heb ik even opgezocht in een boek op de boekenafdeling van een regionaal grootwinkelbedrijf.

“Ja, ja”, zegt ze maar waarom wilt u de kussens die u in de schuur gezet heeft, dan nu koken?” “Koken?”, vraag ik. “Ja, u schrijft erop

‘cuissons’, en dat betekent: ‘laat ons koken’! Hoe smaakt dat, gekookte kussens?” We barsten samen in lachen uit. Ik heb op het plastic dat de oude kussens bedekt onze naam geschreven, met daaronder ‘cuissons’ in plaats van ‘coussins’. Toen ik het schreef dacht ik: “hé dat lijkt wel erg op ‘cousins’ hetgeen ‘neven’ betekent en dus heb ik toegegeven aan mijn dyslectische aanleg en het zaakje omgedraaid. Ik hoef haar alleen maar aan te kijken en we barsten allebei weer in lachen uit.

Margaret en ik begeven ons op weg naar het dorp voor de wekelijkse markt. We doen alles zoveel mogelijk te voet, in het voorjaar kan dat nog en dat levert weer de nodige puntjes op bij het ‘weight watchen’. Het is er als vanouds gezellig druk. We kopen een kippetje en wat olijven. Even later ontmoeten we John en Vivian, een collega en vriend met zijn vrouw, waaraan we altijd veel te vertellen hebben, alsof we elkaar slechts één keer in het jaar ontmoeten. Op school komt het er blijkbaar niet van. Wat opvalt is dat iedereen loopt te hoesten en te proesten. Het zal wel de temperatuur omslag zijn. Maar als we op onze oude plek zitten bij André, beginnen ook bij mij de ogen te prikken en te steken, Onophoudelijke hoestbuien en niesaanvallen volgen. Wat is dit nu? De zuidenwind heeft blijkbaar de platanen geactiveerd en wij worden het slachtoffer van hun seksuele liefdesleven. Naast takjes en blaadjes verspreiden zij wolken met pollenkorrels. Pollenbier, pollenkoffie en pollensalade. Overal zie je die hele kleine stipjes in drijven. Als ze in je keel gaan zitten volgt een hoestbui en in je ogen steken ze echt.

Het bier slaat in de benen en we besluiten om deze gezellige marktochtend af te sluiten met een lunch, een salade Lyonnaise maar helaas wel plataangepolleneerd!

Tijdens de lunch belt mijn zoon, “Oh jé”, denk ik, “zal er weer wat gebeurt zijn” Maar nee, ze hebben blijkbaar de les begrepen en informeren alleen maar of alles goed gaat. Als we vertellen van de klimatologische omstandigheden waarin wij verkeren hoor ik de jaloezie, want bij hen is het als vanouds: koud en vochtig. Ik vraag

of er nog iets bijzonders is, bijvoorbeeld bij de post.... Een blauwe brief bijvoorbeeld (want we krijgen geld terug). Hij antwoordt bevestigend en ik vraag hem de brief te openen. Ha, ha....geld terug, had je gedacht, het is een schrijven dat gaat over de afhandeling van het voorlaatste jaar, een brief waar ik al een jaar op zit te wachten. En of ik dat maar even schriftelijk wil afhandelen vóór 6 mei. De brief is gekomen nadat we vertrokken zijn en dat is nog geen week geleden en 6 mei is overmorgen. Zul je nu altijd zien, hoe krijgen ze het voor elkaar, ik erger me een hoedje.

Mijn zoon zegt dat hij de beste man wel zal bellen en hem zal mededelen dat we nog op vakantie zijn en dat wij er toch maar van moeten profiteren. Die raad nemen we ons ter harte en we besluiten eens bij het VVV kantoor te gaan vragen naar een wandelkaart waar de verschillende routes nu eens goed op staan. De VVV-juffrouw zegt dat het met die routes inderdaad, tamelijk verwarrend is en het boekje wat ze in de aanbieding heeft, biedt ook niet veel meer soelaas dan het boekje wat reeds in ons bezit is. “Maar”, zegt ze, “ er is een wandelkaart waar alles op staat”. Ik zeg dat ik die dan wel wil kopen. Maar die kaart heeft ze niet. Daarvoor moet ik naar het verhuurbureau voor mountainbikes, annex pizzeria even om de hoek en ze wijst me vriendelijk de weg. De mountainbikeverhuurder annex pizzabakker is ook nog wakker, wat me verbaasd om twee uur in de middag en zo komen we in het bezit van een heuse wandelkaart: één op 25.000!

We gaan terug naar de caravan om siësta te houden. Ik val snel in slaap en ik droom over belastinginspecteurs. Naast arbeidsdeskundige voor het ABP moet dat toch wel het ellendigste beroep zijn wat je treffen kunt. Als ik wakker schrik denk ik: “de boom in met die belastinginspecteur. Ik laat me mijn vakantie toch niet verknallen!” En ik besluit dat hierop maar een antwoord past: een fikse wandeling!

Met de kaart in de hand kom je door het ganse land. Ik moet even denken aan mijn broer, die met de legerstafkaart in de hand,

midden in een Belgisch brandnetelveld stond te zwaaien en uitriep: “En hier loopt een weg, de kaart heeft altijd gelijk!”

We besluiten om de ‘kloof van Maraval’ te gaan nemen. Slechts twee en een halve kilometer: moet te doen zijn. Margaret zegt nog dat we de auto beter bij Belézy kunnen parkeren, maar ik weet uit ervaring dat net die laatste dooie kilometer je nek breekt als je van de helling afkomt, dus rijden we door tot we een parkeerplaatsje bereiken vlak bij de ingang van de kloof. We beginnen aan een adembenemende wandeling. Een ongerepte natuur zonder weerga. Een brokkelig pad leidt ons naar boven. Rechts en links lopen we door grotachtige uitsparingen in de wand. Langs beddingen met rolstenen en door aangenaam koele bosjes vol met geurende brem. Die brem ruikt indringend en olieachtig, maar de kleur is hier in de hoogte zo intens geler als bij de gewone brem in de tuin. De ‘struggle for life’ is hier ook wel een stukje zwaarder voor plant en dier dan in de vlakte. De eiken zijn kleiner en knoestiger, de laaghangende dennen- en cedertakken glijden als een stroeve kam over je hoofd. Wil je van al deze pracht genieten dan moet je toch echt even stil blijven staan, want het pad staat niet toe dat je loopt en rondkijkt tegelijk, dan lig je zo op je snufferd! We blijven vaker stil staan, immers die twee en een halve kilometer stijgt wel van 450 tot 1050 meter en dat valt toch wel even vies tegen. De bewegwijzering is zo verwarrend als het maar zijn kan. Blauwe strepen, gele kruisen, witte strepen met gekke haken erin, aanduidingen met een ‘B’, rood-witte strepen, hier moet echt eens orde in gebracht worden. Maar ik heb de kaart en de enige houvast zijn de hoogtelijnen. Plotseling staat er een richtingaanwijzer en die zegt dat dit punt de ‘Rocher du Midi’ heet. Maar mijn kaart zegt dat de rotsen aan de andere kant ‘Rocher du Midi’ heten. Ben ik nu in de kloof van Maraval of in een andere kloof? De wegwijzer stuurt ons nog eens tweehonderd meter hoger naar ‘Collet Rouge’ en als ik niet dezelfde weg terug wil moet ik dié weg nemen. Dan draait de wandelrichting en lopen we niet meer met de aardlagen mee, maar dwars tegen de aardlagen in. Hier

wordt het echt klauteren en de moed zakt ons in de schoenen. Het is al 6 uur en we zijn nog niet eens boven. Als we denken: “dit gaat echt niet meer” zijn we opeens boven en worden onze benauwde gedachten verdrongen door een adembenemend vergezicht. De zon staat nog behoorlijk in het firmament dus dat zal best nog wel lukken. We rusten uit op een rotspunt en we zijn blij dat we een flesje water bij ons gestoken hebben.

De weg terug is een pad dat op de rotswand bezijden de kloof ligt. Je loopt als het ware parallel aan de kloof. Maar naar beneden lopen is weliswaar niet erg inspannend maar het vergt wel veel van je knieën. Na een kwartiertje knikken ze behoorlijk. Links en rechts is het pad danig omgewoeld en de verse uitwerpselen wijzen op dieren. Plotseling hoor ik een gevaarte tussen de knoestige struiken weg schieten. Dat was geen konijn, dat was een groter beestje, een beestje dat heel lekker is als het op je bordje ligt, maar waarmee ik zo toch liever geen confrontatie wil aangaan. Verhalen van wilde zwijnen in de Ardennen schieten door mijn hoofd. Vallen ze mensen aan? Gelukkig hebben de wilde zwijnen op de Mont Ventoux, geen enkele behoefte aan confrontatie met de mens, daar zorgt de jachtdrift van al die Fransen wel voor. Ik reageer toch nog onverwacht geschrokken als er plotseling weer zo’n oorverdovend geritsel in het struikgewas plaats grijpt. Moet ik Margaret nu voor me laten lopen of achter me. Wat moet je doen en het enige wat ik bedenken kan is blaffen als een hond. Het helpt want ze stuiven weg en laten ons verder met rust. “Waren dat konijntjes?”, vraagt ze. Ik zeg dat het ietsje grotere diertjes waren, maar dat ze nu weg zijn. In het dichte struikgewas vraag je je af en toe af of er nog wel een pad loopt en slechts het hier en daar opduiken van een gele ‘B’ geeft aan dat het inderdaad een pad is. Maar de afdaling gaat snel, het struikgewas wordt minder dicht en zo nu en dan krijg je weer de meest fantastische uitzichten die je je maar kunt voorstellen. Hele velden met prachtig blauwe biesangelieren in bedjes van bloeiende tijm omzoomt met gele brem begeleiden ons verder naar beneden. Dan komen we op een

pad waar duidelijk met auto's gereden is en een kwartiertje later draaien we de hoek om en daar staat ons trouwe karos. Ik neem me pet af en vraag haar: "zie wat ik doe?" en ik geef haar een flinke zoen! We lurken de resterende watervoorraad op en ik zeg: "Zo doen we dat met inspecteur Maraval! Er tegen aan en niet zeuren" Vanuit een nabije boom kijkt een beteuterde inspecteur naar beneden. De bewegwijzering is belabberd, maar vanuit het brandnetelveld roept mijn broer "de kaart!" en hij had gelijk. We spoeden ons naar huis en eten ons avondmaal in de buitenlucht onder het genot van een flesje wijn tot het om een uur of tien echt wat frisjes wordt. Om half elf liggen we op onze matras en droomloos komen we de nacht door!

Bloemen (uit 't Faktuweeltje mei)

Wat een prachtig lenteweert de afgelopen maand april. Veel tijd heb ik besteed aan wandelen door dellen en dreven. Genieten van een fantastische bloemenpracht. Met mijn vrouw repeteer ik dan de namen van alle bloemplanten die zo langs het pad staan. Elk jaar weer. Ik vergeet namelijk die namen steeds. U zult zeggen : “da’s toch gek voor een bioloog?” Nu heb ik eerlijk gezegd nooit een “normale” bioloog gekend en elkeen heeft zo z’n makke. Ik bijvoorbeeld, kan geen namen onthouden. Vooral niet van planten. Wat ik ook doe, ik vergeet ze steeds weer. En dan komt het voorjaar en dan maak ik altijd ruimte in de lessen, voor *de flora!* Met dat boek in de hand kom je door het ganse plantenland. Je kunt alle planten in Nederland ‘determineren’ dat wil zeggen: opzoeken wat hun echte naam is. De leraar moet natuurlijk alle namen uit z’n kop kennen. En door de wandelingen met mijn vrouw, die de namen wel onthoudt, lukt dat ook elk jaar weer opnieuw. Enne... planten met moeilijke en minder bekende namen mag je sowieso niet plukken, want die zijn zeldzaam.

Als we bij Oma komen staat ze heftig op het zwarte telefoonklappertje te drukken en te duwen. Ze zegt: “verdorie, die stomme televisie is kapot, ik krijg alleen Nederland 1!”. “Maar Oma, dat is toch niet de afstandsbediening!” De even zwarte afstandsbediening ligt verscholen naast de tv. De tv functioneert perfect. Tevreden gaat ze zitten en ziet mijn setje zomerzegels. “Ach”, zegt ze, “dat is een *Incalelie* en dat een *Lathyrus*. En dat een *Lychnis*, als ik me niet vergis. En die *Irissen* heb ik altijd zo mooi gevonden, hadden wij ook in de tuin.” De enige bloem die ze niet noemt, is ook de enige die ik wel ken: het viooltje! Ik lees de tabs en verdomd, ze kent ze bijna allemaal. Ik ben stomverbaasd. Zij pakt weer het telefoonklappertje en zegt: “maar nu is die tv echt kapot, kijk maar”. en het klappertje floept open en alle blaadjes flapperen op de grond.

Wie mooi wil zijn....

De ‘vernieuwbouw’ van de school, werpt zijn schaduwen lang vooruit. Allerlei gemeentelijke organen werpen zich op als tegenstribbelend en daarom duurt het allemaal zo lang. Ik kom op een maandagochtend na de paasvakantie nietsvermoedend de school in en zie op het prikbord een mededeling van een beleidsmanager: “Er is nog steeds enorm veel rotzooi in de aula. Als dit niet verandert zullen er strikte maatregelen genomen worden!”. Met een slaperige blik kijk ik naar links, door de kamer van Johnny, de aula in: aula weg! Ik denk: “zouden ze nu eindelijk consequent geworden zijn.... maar dit is wel erg consequent! ... hele aula weg!”

Verbaasd loop ik naar het raam en aanschouw een groot gat. De hele aula weg. Al die jaren ergernis over, om je oren gegooide, yoghurtbekertjes. Containers weggeslingerde boterhammen waarmee je de totale hongersnood van een ontwikkelingsland zou kunnen stillen. Half volle colablikjes die voor je voeten gegooid worden. En het ergste... de daders weten zich altijd in de massa te verschuilen, dus ongrijpbaar. Alleen al die aula is een reden om overspannen van te worden. De totale machteloosheid van het gezag als de massa’s niet willen of niet kunnen of misschien omdat het hen niet geleerd wordt. Per slot zijn in de loop der jaren de tafels, waaraan in de pauze gegeten kon worden, ook verdwenen en wordt van de jeugd verwacht dat ze uit de vuist, of zeg maar van de vloer vreten, want dat is de enige plek waar ze nog kunnen vertoeven. Behandel je klanten als vee en ze gaan zich ook zo gedragen. De collega’s maar klagen over het ontbreken van normen en waarden. Vind je het gek, houd ik ze altijd voor, in de talloze vergaderingen die altijd weer met dezelfde klaagliederen eindigen, en dan maak ik mijn ‘veevergelijking’. Nee, nog meer strafwerk en meer solidariteit van de collega’s om er óók wat van te zeggen. Aan m’n hoela. Als je iets in de aula zegt krijg je een grote bek terug tenminste als die leerling niet toevallig in een van

jouw klassen zit en je houdt er een trauma aan over. Ik heb al heel wat leraren zien afknappen tijdens het toezicht in de aula.

Daartegenover staat natuurlijk het cabaret. Dezelfde kinderen die uitgekreten worden voor nonchalant, smerig en onverantwoord, presteren het wel elk jaar weer, om een cabaret op de bühne in diezelfde aula te zetten waar je ‘u’ tegen zegt. In de pauzes geen discipline, maar met goede leiding en veel eigen verantwoordelijkheid en wat povere middelen, zetten ze acts op de planken waar je soms de tranen van over de wangen rollen: of van ontroering of van het lachen. Ze zingen, performen, spelen de sterren van de hemel. En het zijn vaak juist die, zelfde rakkers waarover in de vergaderingen zo geklaagd wordt.

Tja, die aula. Er is al heel wat lief en leed gedeeld in die, wat aanvankelijk een ‘loze ruimte’ leek, en waarover, bij enig management destijds, de enige zorg was of “de vloerbedekking niet beschadigd zou worden?” En nu.... een leeg gat, alleen nog wat stalen balken en wat betonnen randen.

In mijn bio-lokaal verschijnen opeens gaten in de vloer. Het blijkt dat daar de regenpijpen doorheen zullen gaan. Als je er een gebouw tegenaan zet moet je natuurlijk wel ergens met die regenpijpen naar toe. Het water verkiest natuurlijk een andere weg en al vlug tekenen zich de bekende bruine vlekken af in het plafond, die wel tot de volgende verbouwing zullen blijven zitten over zo’n jaar of twintig. Ik kijk van mijn lokaal uit op het gat dat eens aula heette en vraag me af of het ooit nog goed zal komen.

Mijn vertrouwen wordt iets groter als ik ontdek dat men alle leidingen omgelegd heeft en een aantal kortsluitingen heeft moeten maken om het restant van de school normaal te laten functioneren. Toch wel duivelskunstenaars die bouwers.

Sinds mijn pentekenlessen op de middelbare school heb ik grote bewondering voor die architecten. Van tevoren alles in tekening vastleggen, tot op de centimeter nauwkeurig. Wat vooral belangrijk is: zien hoe je eigen ontwerp langzaam, maar zichtbaar ontstaat. Na een tijdje is het klaar en kun je zeggen: “dat heb ik

ontworpen en gebouwd”, lijkt me fantastisch. Als leraar hoor of zie je vrijwel nooit meer iets van je eigen ex-leerlingen. En bij je eigen kinderen duurt het altijd verschrikkelijk lang voor dat je met enige zekerheid kunt zeggen: “het is goed zo...”

Maar wie mooi wil zijn moet pijn lijden, zegt het spreekwoord. En zo ook hier. Halverwege de les begint iemand in, het onder jouw lokaal, gelegen plafond, te boren telkens wanneer jij met een belangrijke zin wilt beginnen, of de kiezels vliegen je om de oren omdat ze het dak vernieuwen.

De solidariteit onder de collega’s lijkt juist in deze moeilijke tijden te krimpen tot een minimum. Vooral als het op parkeren aankomt. Iedereen heeft wel een smoes om zijn plaatsje te claimen op het veel te kleine parkeerterrein, dat eigenlijk alleen maar voorbehouden is aan de pendelaars. Voorop uiteraard het management, die juist niet aan lestijden gebonden zijn. Zij dienen zo kort mogelijk bij de school te parkeren want druk druk druk!

Je ontwikkelt een traagheidsfactor: “Kom ik te laat...dan kom ik te laat... ‘vernieuwbouwing’ weet je wel...”

Pas tijdens de proefwerkweek loopt het echt de spuigaten uit. Het is bloedheet op deze dag in juni maar voor het raam staat een bulldozer zand weg te werken en rijden de vrachtauto’s af en aan. De arme leerlingen ploeteren met wiskunde en engels. Door het lawaai kan er geen raam open. Na een halfuur besluit ik, gedwongen door een onverdraaglijke hitte, om toch maar de ramen open te zetten. De klas slaakt een zucht van verlichting die hen te staan komt op een aantal langs denderende treinen en twee jumbo’s die laag overscheren teneinde vlak achter de spits van de basiliek te kunnen landen op Maastricht-Aachen Airport. De combinatie met de bulldozer en een paar vrachtwagens maakt dat ik besluit de ramen maar weer dicht te doen en de deur naar de gang open te zetten. Daar vallen we in een twistgesprek tussen een toezichthoudende overspannen ‘maatschapeze-leraar’ en zijn klas die ook het glorieuze idee heeft gekregen om de deur open te zetten en dat inmiddels blijkbaar vergeten heeft.

Na afloop van de beide proefwerken vraag ik aan de klas om even te blijven zitten en zij doen dat met opzienbarende meegaandheid. “Jongens, ik moet jullie excuses aanbieden! Dit is het meest rotte toezicht dat ik in mijn tweeëndertig jarige loopbaan heb moeten houden. Jullie hebben reden tot klagen, want dit zou eigenlijk niet mogen. Ik zal het aan jullie leraren laten weten!”

Toch vallen de resultaten achteraf nog mee. Blijkbaar baart oefening kunst na al die jaren met lawaai in de aula.....

Kapotmoe (uit 't Faktuweeltje juni)

Ik sta maandagochtend weer voor de klas. “Meneer mag ik een handtekening van u? Alsjeblief, hou nou op met die flauwekul, dat heb ik vanochtend nu al 100 keer gehoord! “ Ik draaide de docentenkamer in: “Ha daar heb je onze televisiester!” “Ik heb jou zaterdag op de t.v. gezien!” Wat bracht L1TV er toe om nu opeens zo’n belangstelling te hebben voor onze tentoonstelling? Enkel en alleen “de oervogel” en niet eens alleen de oervogel, maar “de oervogel van Maastricht” Wat een geluk dat we die oervogel hadden. Dat werd allengs een ‘ouwehoervogel’ Wat ik ook deed om de mooie presentatrice af te leiden naar de tentoonstelling en de postzegels toe, of de jeugdhoeke, of al die andere activiteiten die we dat weekend gingen ontwikkelen, het bleef alleen die OH-vogel! Maar goed, als je in een pissoir een ringetje legt probeert iedereen daarop te mikken. Zo is het met de actualiteit ook. Je moet een item uitzoeken dat aanspreekt en dan heeft iedereen het alleen maar dáár over. We hebben het gemerkt. Op zondag, de dag na de uitzending van het ‘nieuwsitem’ liep het letterlijk storm. Iedereen wilde een enveloppe met ‘het stempel’! Dat heeft weliswaar niets met filatelie te maken maar het helpt wel. Vijf minuten op het nieuws, daar betaalt Ger Pfenning een kapitaal voor. En het mooiste is: als ik die reclame gezien heb, die vette man die daar zo’n beddenzaak in loopt en denkt dat de vrouwen hem nog zullen begeren als je maar zo’n bed bij hem koopt, dan heb ik al geen zin meer om zo’n bed bij P. te kopen! Het aangezicht van de mooie presentatrice deed mij glimlachen en dat kwam ook goed over: “wat was je vrolijk” Tja, jullie wisten niet wat er bij die bloedhitte tegenover mij stond: dan wil je wel! Zij dacht alleen maar aan die oervogel. Ik dacht maar niet meer en daarom ging het vanzelf! We hebben daarna veel enveloppen verkocht, met dank aan L1 en die leuke juffrouw. Lang leve de oervogel.

Het Ei

Het is heerlijk weer. “Kom”, zeg ik tegen de vrouw, “we gaan eens lekker met de hond wandelen.” Niets is zo fijn als met de hond langs Limburgs dreven te lopen en te genieten van het landschap, het gekwinkeleer der vogelen in de lucht en van het feit dat vooral de hond er zo van geniet. Alleen gaan lopen vind ik vreselijk, het lijkt wel of je eventjes geestelijk gestoord bent, tenminste dat gevoel heb ik dan altijd.

De hond geeft meteen al blijk van zijn grote genoeg. Je hoeft maar naar je schoenen te kijken en op een bepaalde toonaard te zeggen: “ga je mee”, dan begint hij heen en weer te lopen en tegen je op te springen dat het een lieve lust is. Op de hoek van de oprit kijkt hij even om, even controleren of dat andere schaap (mijn vrouw) ook wel goed meekomt en dan kan het festijn beginnen.

Honden tillen hun poot op, tenminste mannetjes honden doen dat. Iedereen kent dat fenomeen: ze palen daarmee hun territorium af en laten aan de andere mannetjes weten dat ze er zijn. Bomen, paaltjes en muurtjes zijn de geschiktste plaatsen.

We naderen een voortuintje, alwaar het groen vervangen is door een compleet fort van bakstenen muren en bakken. Een voortuin is tegenwoordig niet meer genoeg, de wonderen der natuur in de vorm van struiken, bomen en planten zijn onvoldoende en worden vervangen door eigen spinsels van muurtjes en ten langen leste door een bak waar een dood zwart doek overheen wordt gelegd en dan een lading grind erop. Dan heeft de natuur definitief het onderspit gedolven, is het onderhoud te belastend geworden en zijn we weer een stuk grondwater kwijt. Ik loop met Margaret erlangs en mijmer dat het zo eenvoudig is: gewoon laten groeien en de rest krijg je voor niets: de vogels, de egels en de muizen, de paddestoelen en de kevers.

Opeens wordt mijn mijmering wrang doorbroken door een enge stem die schreeuwt: “kun jij je hond niet ergens anders laten pissen!” Margaret en ik kijken verbaasd en zoekend om ons heen,

daar onze horizon enigszins beperkt wordt door onze hoofddekseis. Dan opeens, kijk ik naar boven en zie in een open raam op de eerste verdieping een ‘boze buurman’, die als een soort Napoleon in onderhemd met hangbuik, zijn impertinente spraakgebruik voortzet in een tirade tegen ‘schijtende honden’. Wij murmelen dat onze hond dat nooit doet en Margaret stelt voor om maar snel door te lopen.

Ik loop me de hele avond te ergeren dat ik weer niet alert genoeg was om onze idylle zomaar te laten onderbreken door zo’n schreeuwlelijk. Ik haat mensen die het fatsoen niet hebben om je op een nette manier aan te spreken. Ik neem mij voor dat me dat niet meer gebeurt, alhoewel ik duidelijk met “een ei” in mijn maag zit.

De volgende ochtend sta ik op en vraag me af: douchen of niet? Ach, al zijn er vandaag alleen maar rapportvergaderingen, ook je collega’s hebben recht op een frisse Jos dus toch maar douchen en een schoon hemmetje aan.

Ik kom beneden en wil de vogelkooi buiten zetten. Ik kijk naar de partytent en zie een buil water in de voorflap hangen. Het heeft vannacht blijkbaar geregend. Zo’n buil kun je niet laten hangen, want dan scheurt de stof. Maar die builen met water zijn verraderlijk, dat water gaat altijd de andere kant op dan jij denkt. Dus als ik nu rechts ga staan en met mijn rechterhand over links aan die flap trek, dan moet dat luk.... Voordat ik een woord heb kunnen uitbrengen gutst een enorme bel water over mijn schone hemmetje en mijn broek. Tweede douche maar nu met kleren aan. Ik zucht en denk: er zijn zo van die dagen, en ga me maar weer omkleden.

Op school gekomen valt me al snel de hectische sfeer op die er altijd hangt tijdens proefwerkweken en vergaderweken. De vergadering begint in een lacherige sfeer en dat bevalt me nooit. Hij wordt slecht geleid, duurt daardoor veel te lang, roept allerlei wreveltjes op, kortom niet goed. Een collega toont haar brevet van onvermogen door een leerling die formeel zonder toestanden

bevorderd is van de derde naar de vierde klas VWO, toch maar aan te raden om naar de HAVO te gaan. Nu breekt mijn klomp. Al is ze niet zo exact ingesteld, ze is formeel bevorderd, dan kun je toch geen HAVO gaan adviseren. Misschien een advies om niet het exacte pakket te kiezen, maar je kunt bijvoorbeeld toch ook eens hard gaan werken! Als ik bij de eerste de beste tegenslag een ander pakket had gekozen, dan was het pakket putjesschepper bij de gemeentereinigingsdienst mijn deel geworden. Ze blijft haar brevet van onvermogen poneren en dat leidt ertoe dat een andere collega een kolerische aanval krijgt, ieders standpunten door elkaar gaat halen, en uiteindelijk tegen mij uitvaart dat ik nu toch eens moet ophouden met die flauwekul. Hij loopt helemaal rood aan, zijn halsslagaders staan op springen en onbetamelijk woordgebruik neemt de overhand. Dreigingen om op directieniveau zijn gram te gaan halen..... Ik denk: hou maar je mond, dadelijk blijft hij erin. Hij is best een aardige vent maar heeft dat wel vaker en dat is niet gezond, zwijg maar.

Ik zal hem later wel even op de hoogte brengen dat hij tegen de verkeerde bezig was, en trouwens: het hoort bij deze dag.

Ik kom de dag verder tamelijk ongeschonden door en na het eten breekt het uur van lopen en laten lopen weer aan. We leggen de vork neer, kijken met een schele blik naar de schoenen en alles gaat bij de hond omhoog: de staart, de oren, de wenkbrauwen. “Ja, ja, we gaan met je lopen, wees nu maar rustig!” De oprit af, even omkijken of het vrouwtje wel in de kudde blijft, maar het vrouwtje gaat helemaal niet mee, dat moet hij even verwerken. Maar na enig trekken en duwen kunnen we dan toch op pad.

Staat Napoleon, met de armen in de zij, breed uitgemeten op zijn trottoir. “Nu zul je het hebben”, denk ik, “maar nu vallen we aan!” Hij wil beginnen, maar ik ben hem voor:

“Tussen twee haakjes, wie heeft u toestemming gegeven om mij met ‘je’ aan te spreken? En daar komt nog bij: als u mij netjes iets vraagt ben ik altijd genegen om mijn oor te lenen en met uw vragen en wensen rekening te houden”

Zijn mond valt open van verbazing, maar hij herneemt:

“Jij hebt bier gedronken, je stinkt uit je bek!”

“Dat heeft er niets mee te maken”, antwoord ik: “als u mij netjes wat vraagt ben ik altijd bereid om met uw wensen rekening te houden!”

Hij zwaait met zijn armen en schreeuwt uit: “Jij woont toch daarachter, waar altijd die Mercedes voor de deur staat, is ’t niet, ik weet je wel te vinden?”

Zo, al meteen een dreiging, doorgestoken banden of een baksteen door de voorruit, wat zijn we toch sociaal vandaag de dag. Ik trek me er niets van aan en herneem:

“Dat heeft er niets mee te maken, als u mij netjes iets vraagt, ben ik altijd bereid erna te luisteren!”

Zijn hals wordt steeds dikker, zijn ogen puilen uit, van de zenuwen staat hij alsmaar z’n broek op te hijsen en hij schreeuwt:

“Jij hebt gezopen, je hebt bier gezopen, je stinkt uit je bek en die honden schijten altijd op mijn oprit en dat moet maar eens afgelopen zijn!” Hij wijst naar Dobber, die er rustig bij is gaan zitten en zich het tafereel van de zijkant aankijkt. Ik zie hem zitten en denk: wat een doedelzak, ik wordt hier bijna vermoord en hem deert het niets.

“U heeft het nog steeds niet begrepen”, antwoord ik: “Mijn hond doet zoiets niet, maar ik heb u nog steeds geen toestemming gegeven om mij met ‘je’ aan te spreken en overigens als u mij netjes iets vraagt dan ben ik altijd bereid om erna te luisteren! Mag ik nu verder wandelen?” Ik pak de lijn en vervolg mijn wandeling. De arme man staat hijgend en geslagen tegen zijn muurtje en weet het duidelijk niet meer. Zo nu heeft hij z’n ei terug en ben ik het kwijt. Eigenlijk ben ik wel een beetje trots op mezelf dat ik dat zomaar gedurfd heb, en dan ook nog zonder kleerscheuren er van af kom. Ik draai de hoek om en ben al een eind gevorderd in de volgende straat als hij ook de hoek omlent en mij achterna komt. Oh jeetje, nu zijn de rapen gaar, hij is weer bij z’n positieven gekomen. Het theater begint opnieuw. Weer eerst de constatering

dat ik bier ‘gezopen’ heb. Hoe hij daar toch bijkomt? Ik had twee glazen wijn op, slecht reukorgaan en veel te dicht bij. Ik blijf maar antwoorden dat indien hij mij netjes benadert, ik zeker bereid ben om te luisteren maar dat ik hem geen toestemming geven heb om ‘je’ tegen mij te zeggen.

“Ik haal de politie erbij” schreeuwt hij teneinde raad uit.

“Moet u zeker doen”, zeg ik: “haal de politie maar erbij, dan kan ik hen ook uitleggen dat als men mij netjes iets vraagt, ik zeker bereid ben om te luisteren”.

Hij raakt wildzwaaiend mijn arm en ik vrees dadelijk een linkse directe, ik hoop dan maar dat er veel mensen kijken. De dreiging van de politie werkte averechts, zo merkt hij, dus gooit hij het nu op een andere boeg:

“ Ach, ben jij er zo eentje, ook van dat soort, allemaal hetzelfde, houdt mekaar de hand boven het hoofd, je hebt bier gezopen, ik heb dat muurtje zelf gemetseld en ik wil niet dat er honden tegenaan pissen” en hij wil nog verder uithalen als een wagen gierend remt en de deur openzwaait. Een vrouwspersoon zegt: “hou daar nou mee op, kom nu in de auto, kom nu!” Omdat hij ook niet meer weet wat hij ermee aan moet draaft hij woest met zijn knuisten zwaaiend in de richting van de auto en neemt zo zijn ei mee.

Dobber was er weer heerlijk rustig bij gaan zitten en samen constateren we dat het gesprek ten einde is. We besluiten onze wandeling te hervatten. We lopen door de groene velden en snuffelen samen aan de heerlijke bloemenpracht in de bermen. Vandaag, nu wij het ei kwijt zijn, plakken we er nog een extra rondje aan, heeft ie toch verdiend, hè Dobber, die baas van je?

Kunt U Even Op Mijn Kamer Komen

In het onderwijs verandert veel. Niemand wil het eigenlijk en toch is iedereen steeds alles aan het veranderen om te veranderen. Het is een ziekte: veranderitis. Wat dan het meeste opvalt is dat er eigenlijk helemaal niets verandert en dat je na een hoop toestanden weer terug bent bij af.

Als er vroeger iets niet in orde was, dan zei de rector tegen je: “kunt u even op mijn kamer komen”, en dan wist je al dat iets niet klopte. Soms viel het mee en was het alleen maar het discreet overhandigen van het pakket voorlichtingsmiddelen van de NVSH met de opmerking om het toch maar onopvallend in het kabinet op te bergen, maar soms was het een uitbrander, de directe mededeling dat iets niet goed was of de leiding niet beviel, je wist tenminste waar je aan toe was!

De ellende is begonnen met de ‘functioneringsgesprekken’. Iedereen moest om de zoveel tijd bij de baas of een van zijn secondanten komen en dan werd zijn reilen en zeilen eens onder de loupe genomen. Leuk werd het echter toen bleek dat je ook best iets mocht zeggen over hun reilen en zeilen. Het aantal gesprekken verminderde zienderogen.

Eén keer in mijn, nu 32 jarige loopbaan, heeft iemand officieel belangstelling moeten tonen voor mijn doen en laten. Een zonnige dag en in een tussenuur ‘het functioneringsgesprek’ op de kamer van de rector. Deze begint met de volgende uitspraak: “Jos” (poeh hé, zo maar bij de voornaam) “ik heb altijd zo’n idee dat jij veel te hard werkt”. Daarmee heeft ie me plat. Ik ben zo stomverbaasd over deze uitspraak dat de volgende tien minuten volledig aan mij voorbij gaan. Ik vond van mijzelf dat ik er af en toe best een schepje bovenop kon gooien en dat het sowieso altijd beter kan. Als ik weer bijkom van mijn verbazing kijk ik door het grote venster naar buiten en zie een ijsvogeltje vliegen. Vorm van lichaam en snavel en de schitterende kleuren zijn zo eenduidig dat het niets anders zijn kan dan een ijsvogeltje. Een zeer zeldzaam

diertje dat af en toe langs de Geul gesignaleerd word, maar ik had er nog nooit een in levende lijve gezien. Dat is dan de tweede linkse directe en wederom kan ik geen woord uitbrengen. De rector eindigt met de conclusie dat het een zeer verhelderend en goed gesprek was en na een halfuur sta ik geslagen buiten. Ik wilde zoveel zeggen.

Tegenwoordig probeert men het functioneren van docenten op andere wijzen te beïnvloeden, bijvoorbeeld door enquêtes te houden onder de leerlingen over het functioneren van de leraren. Allemaal gedragswijzen die de directe confrontatie uit de weg gaan en die eigenlijk nergens toe leiden dan alleen maar papierverslindende tijdverkwisting. Het gedrag van mensen verander je niet door aan anderen te gaan vragen wat zij er van denken. Het goede voorbeeld geven is een van de manieren waarop je dingen kunt veranderen en vooral de directe confrontatie.

Als er iets mis gaat met het boekenbestand en ik attendeer de verantwoordelijke in deze erop en de tijd dringt, dan gaat deze een brief schrijven naar de collega's die in die boekencommissie zitten en die schrijven dan een brief terug waarmee ze hun blunder goedpraten en er dus verder niets wezenlijks veranderd. Oh, wat verlang ik terug naar de tijden toen de baas zei: "kunt u even op mijn kamer komen".

Cave Canem

Het wordt hier echt een beestenbende! Op de camping loopt tegenwoordig van alles rond. Geen onderscheid meer, het doet maar. Vroeger had ik hier het rijk voor mij alleen, tenminste bijna voor mij alleen. Als ik de caravan van mijn bazinnetje uitglipte, dan kon ik dat gewoon, zonder moeilijkheden, doen. Het mag niet meer tegenwoordig. En dat dit voor al die andere honden geldt, allà, maar ik ben een Waalse hond en die hoeven niet aan de lijn en dat is ook maar goed zo. Ons soort honden zijn heel wat anders als al dat andere tuig dat hier rondloopt. Die stinken en blaffen en ze zijn natuurlijk dom. Als mijn bazinnetje even niet oplet en dat gebeurt bijvoorbeeld tijdens de siësta, dan piep ik er tussen uit om de situatie op het slagveld te verkennen. Ik ruik eerst even aan de caravan van de Provençalen uit Ilse sur Sorgue. Zij hebben geen sokken aan, en ze zijn nieuw: dus geen pootjelichten waard. Dan loop ik het bergje op en daar zitten Pépé en Mémé voor zich uit starend in de hitte. Hun sokken ruiken naar de poetsmiddelen. Deze geuren dienen bestreden te worden dus die krijgen een plas tegen de band van zijn Peugeot. Hij is te oud en te scheel om wat te zien en toch zijn ze ook nog aardig want ze zeggen niets, ze weten kennelijk dat ik een betere hond ben. Maar dan begint de misère. Op de hoek naast de ingang, woont zo'n Hollander met kalknagels en die maakt altijd bezwaar tegen mijn excursies. Hij begint al meteen te blazen en te sissen en ik voel dat hij mij indringend aankijkt, hij kent de trucs! Om het niet op de spits te drijven maak ik dan maar een strategische terugwijkende beweging, want ruzie met honden is al erg genoeg. Niet ook nog zo'n hollende Hollander op mijn nek. En... ik krijg hem toch wel, want als ik er in de duisternis tussenuit kan piepen, poep ik altijd pal voor z'n voortent en dan heb ik de volgende dag toch een lolen hij een drol!

In de hondenkooi zit tegenwoordig geen hond meer, alleen af en toe de jachthond van de baas. Dat over het paard getild type met

een vreemdsoortige geur...ha, ha, als dat een jachthond moet voorstellen. Vroeger zaten in dat hok twee honden. Philistène en Nicosse. Aftandse Franse honden van het mindere soort. Die moesten alsmaar in dat hok zitten en dat is maar goed ook, want je kunt dat spul toch niet zo maar vrij laten rondlopen. Als ze het waard zouden zijn dan behandelde de baasjes ze toch ook wel anders, ziedaar! Zo lopen er hele hordes bevrijde slaven buiten de camping rond. Vooral 's avonds is het kermis, dan trekken ze van de ene plaats naar de andere en proberen hier en daar wat uit de vuilnisbakken te jatten, foei wat een gepeupel! Nicosse is een schapendoes en géén truffelzoeker zoals ie zegt. Hij is de dans ontsprongen en heeft carrière gemaakt. Hij is verhuisd naar mdm. Toto met de magere benen. Hij durft daar niet van z'n stek te komen, behalve als er vrouwtjes in de buurt komen. Ik licht mijn poot daarom wat vaker in zijn buurt, weet ie meteen wie er de baas is. Hij zit natuurlijk ook aan een lijn, standsverschil moet er wezen, vind ik. Philistène daarentegen is verdwenen, na de winter was hij weg.. ik vraag me weleens af wat er toch met die honden gebeurt: zo zijn ze er en opeens zijn ze weg. 's Avonds plas ik extra tegen het hok anders wordt het zo geurloos.

Je hebt bij de caravan die voor de onze staat ook nog een Schotse collie uit de Elzas, van de Franse Alphonse met de haarloze benen. Zij is een oude dame, je kunt er niets meer mee beginnen dus haar gun ik geen geurvlag. Daarnaast woont de al even oude Vlaamse labrador met de naam Rifo. Die zit niet eens meer aan de lijn maar ze verzet sowieso geen poot, dus daar heb ik niets van te vrezen. Voor alle zekerheid pinkel ik toch maar altijd even tegen hun voortent. Je moet je niet op je kop laten zitten door die Vlamingen. Downtown, op het benedenterrein, is nu de pleuris uitgebroken. Daar zijn kortgeleden drie teckels gehuisvest, Hollandse keffers. Onaangename types. Maken met iedereen ruzie. Zelfs Nicosse en Phiston, de poedel van de Parijzenaars doen hun beklag bij mij. Midden in de nacht, of nog erger, midden in de siësta maken ze ongelofelijk lawaai en als ze uiteindelijk veilig opgeborgen zijn in

de kofferbak van de auto, is iedereen wakker. De baasjes van die keffers schijnen al even onaangename types te zijn. Toen de Franse buurman met de geitenwollensokken, een opmerking maakte over dat onbedaarlijke gekef zei zij: "als je rust wilt, moet je maar op een kerkhof gaan kamperen!" Kwaad dat die Fransoos toen was. Meteen gaan klagen bij de campingbazin maar het helpt toch niets. Nicosse kreeg ook nog zijn deel. Hij werd uitgemaakt voor 'een kwaai'. Moet je weten dat hij de grootste doedelzak is die er bijligt. Zijn bazinnetje heeft ze de waarheid gezegd en is natuurlijk ook meteen gaan klagen bij de camping bazin. Het lijkt daar beneden wel oorlog. Ik plas daar ook niet meer, is me te link, je kunt beter niet je piepers afgieten in een emotioneel mijnenveld. Laat ze maar bekvechten en grensplassen. De verwarring is zo groot dat iedereen zich verliest in gekef en ondertussen ben ik superieur. Verdeel en heers, dus ik gedraag me altijd netjes als het bazinnetje erbij is. Ik peil de diepte in haar donkerbruine ogen en krijg dan altijd mijn zin of beter gezegd mijn hapje. Op het terras ga ik voorbeeldig onder haar stoel liggen en trek me niets aan van al die andere passerende honden en benen. Bij André word ik gerespecteerd, óók door zijn zogenaamde 'jachthonden'. Het zijn volgens mij maar gewone kroeghonden, die Fun en Nicky. Ze kennen me wel en mogen af en toe eens ruiken, maar verder niet. De Hollandse driedubbele teckel ellende veroorzaakte daar bijna een dodelijk ongeluk. Ze schoten plotseling de straat op toen er een jogger met z'n hond voorbij rende die hen kennelijk niet aanstond. Een fietser moest daarvoor uitwijken en viel pardoes voor een auto die nog net met piepende remmen kon stoppen. Het hele terras schrok zich een dikke staart. Dan heb je toch geen opvoeding als je de mensen zo laat schrikken. Je hoort de teckelbende al op een kilometer afstand omdat ze met iedere andere hond ruzie zoeken. Nee, ik heb een goede verhouding met mijn bazinnetje en al die andere mensenbeestjes. Ik ga zelfs met haar onder de koude douche en dat mag geen andere hond, ook niet als het warm is, maar ik lekker wel.

Het duurt nog maar even en de hele camping wordt overgenomen door superieure honden. En dan kan ik overal plassen en poepen waar ik wil. En alle andere honden gaan dan aan de lijn, maar ik lekker niet, want ik ben een Waalse hond, voilà!

Geklutste Vakanties, Gebroken Lijnen

7 Mei

“Goh”, zeg ik tegen mijn vrouw, “is dat nu toch steeds hetzelfde oude vrouwtje dat ik steeds langs zie lopen? Vanochtend kwam ze ook al langs en gisteren ook al. Ondanks het toch wel warme weer, loopt ze met een dik vest en een jas aan.... beetje raar mens eigenlijk. Waarom zou ze hier toch steeds heen en weer lopen?” “Tja, ik heb haar de vorige dagen ook al gezien” antwoordt ze, “maar ze is heel vriendelijk hoor, ze zegt netjes goedendag als ik haar begroet wanneer ik naar het dorp loop”. “Vreemd” denk ik bij mezelf: “waar zou ze naartoe lopen en waarom? Misschien loopt ze naar familie of moet ze op een huis passen en gaat ze elke keer angstig kijken of alles wel in orde is?” Zo’n geval zet je aan het fantaseren, waarom loopt iemand zo heen en weer. ’s Middags komt ze ook nog twee keer langs. Na een paar dagen zijn we er helemaal aan gewend en valt het al bijna niet meer op. Alles zakt weg in de rust van zo’n lang verwachte vakantie.

16 juli.

Het is de hele dag verschrikkelijk heet geweest. Morgen gaan we terug naar Bédoin. We besluiten om toch nog even bij Oma langs te gaan. Als we er aan komen zit ze gemoedelijk in een grote tuinstoel rechts van de ingang van het verzorgingshuis met een kop koffie in haar handen. De koffie hangt wat schuin, maar ze merkt het niet. Ik zet de koffie op het naast haar opgestelde tafeltje, anders zou ik gespannen op de punt van m’n stoel blijven zitten, klaar om op te vangen. Margaret gaat nog even de vogelkooi verschonen en ik blijf nog eventjes bij Oma zitten. Ze zit ietwat schuin in haar stoel, rust met haar hoofd in de volle palm van haar hand en met een rustige glimlach kijkt ze me aan. Uiteraard vraagt ze me hoe het met Maarten en Jeroen gaat. Als ik wat tegen haar zeg begint de buurvrouw zich er mee te bemoeien. Die schijnt uit Ulestraten te komen en wanneer ik dat aan haar vraag begint ze me

opeens ietwat agressief te bejegenen: waarom ik dat nu wel zou moeten en willen weten. Ik weet me geen raad en verzin ter plekke een uitvlucht: dat ik leraar ben in Meerssen, dus dat ik misschien wel kleinkinderen van haar in de klas heb. Oma kijkt me schuin aan en heft op de voor haar karakteristieke manier haar rechter wenkbrauw omhoog als ze merkt dat ik verlegen word met de situatie. Het mens knauwelt wat voor zich uit. Het lijkt me geen aangename gesprekspartner. Ze wendt zich tenslotte tot een naast haar gezeten man, die tot dan toe gezwegen heeft en samen knauwelen ze verder. Je zult er toch mee getrouwd zijn!

Oma verbaast me. Is ze normaal wat ongedurig en opstandig, nu is ze de rust zelve. Ik denk bij mezelf dat het aan het weer ligt, normaliter kan ze warm weer goed verdragen. Wanneer Margaret weer terug is gaan we met z'n drieën naar binnen en zegt ze tegen me: "ach, die heeft altijd wat te kletsen, moet je je niks van aan trekken!"

Als we wegrijden, een prachtige rode ondergaande zon tegemoet, kijken we nog even achterom en een van ons zegt: "toch blij dat ze daar zo goed verzorgd zit, ik zou anders niet weg durven gaan!" De ander antwoordt: "Ach, je zult zien die wordt nog heel oud daar!"

19 Juli.

Nog maar net een paar dagen hier, valt ons al meteen weer dat oude vrouwtje op. Op weg van de camping naar het dorp zijn we haar al een paar keer tegengekomen en altijd vriendelijk goedendag! 's Middags komt ze ook nog een paar keer voorbij, dan weer naar boven dan weer terug richting dorp. Die loopt wat af voor haar leeftijd en in het dorp loopt ze altijd in de goot. We besluiten om het toch maar eens aan Marie-Françoise te vragen. Zij moet als directrice en ingevoerd in alle plaatselijke vraagstukken en gewoontes toch wel in staat zijn om te antwoorden op onze simpele vragen: wie en waarom? "Ah, die oude mevrouw", zegt ze uitgelaten: "die woont in het dorp en ze is een beetje ... vreemd,

laat ik zeggen. Ze woont in een huisje met haar twee ongetrouwde zoons in een van de zijstraatjes van de hoofdweg. Ze is al over de vijfentachtig. Ze is op een gegeven moment begonnen met het lopen van het dorp naar de Madeleine, toch zeker anderhalf uur op, want sterk stijgend en één uur af. Haar zoons vonden dat een beetje overdreven en hebben de deur dichtgespijkerd, zodat ze er niet meer uit kon als zij voor hun werk onderweg waren. Ze klom toen eenvoudig door het venster naar buiten en men heeft het opgegeven en ze laten haar maar lopen. Maar... waarom, niemand weet dat, ook haar zoons niet: ze doet het gewoon en laat zich niet tegen houden, ook niet door het weer, want het weer....”, en de klaagzang wordt weer aangeheven: het is veel te warm en al zo lang en als je toch bij dit weer moet werken zoals zij, dat is toch geen doen! En dan pakt ze met duim en wijsvinger de puntjes van haar T-shirtje op en wappert er eens flink mee om nog eens duidelijk te maken dat zij het slachtoffer is van die samenzwering van het weer en de toeristen die haar in deze bloedhitte zo hard laten werken. Daarbij heft ze het hoofd ten hemel als de onschuldige madonna en verdwijnt snel in haar “airconditioned bureau” om haar eindeloze telefonades te gaan voeren.

21 Juli.

Na de siësta, begeef ik mij in de richting van de Belgen om hen te feliciteren. Zij staan stom verbaasd als ik hen mededeel dat er nu toch wel zeker een apéritief gegeven zal moeten worden. Immers niet alleen dat het hun nationale feestdag is, maar hun koning is reeds tien jaar aan het bewind. Daar hadden ze zeker en vast zelf nog geen rekening mee gehouden Dat apéritief zal er komen, maar voor hen, niet vanwege de enige echte Belg: “mag het ook gewoon zo maar?” “Geen bezwaar” zeg ik van mijn kant, en opper de mogelijkheid om het apéritief dan maar bij mijn tent te houden vanwege de hitte en de beperkte hoeveelheid schaduw die zij op het benedenterrein hebben. De hitte is inderdaad slopend dit jaar. Vanmiddag steeg het kwik tot 41 graden in de schaduw en dan heb

je geen andere keus: een siësta. Enkele jaren geleden zijn de Belgen verhuisd met hun vaste standplaats van het boventerrein naar het benedenterrein. In het voorjaar scheelt het enkele graden... maar in de zomer ook en dat voel je nu. Aan Stéfan vraag ik of hij samen met mij de kampeerders wilt polsen of zij geen zin hebben om mee te doen met een 'jeux de boules-concours'. Ik heb de campingbazin beloofd dat op me te nemen. Natuurlijk, zegt hij spontaan: "Ik neem het onderterrein en jij gaat naar het boventerrein op!" Ik sjouw met mijn lijstje de tenten langs. Bij enkelen hoef ik maar de typerende handbeweging te maken en zij zeggen al meteen: "Maar natuurlijk en wanneer is het?" "Aanstaande woensdag met een 'dégustation' na!" De afrekening in euro's komt dan wel, dat is nooit een probleem. Dan sta ik voor een dilemma. Er staat een tent met buitenlanders, geen Westeuropeanen. Moet ik die ook vragen? In dit land van: 'vrijheid, gelijkheid en broederschap', natuurlijk wel. Ik trek mijn stoute schoenen aan en ga gewapend met mijn beste Frans op de tenten af. Van het hele gezelschap is alleen een jongen en een vrouw aanwezig. De vrouw ratelt enige onverstaanbare klanken, maar de jongen schijnt enig Frans te verstaan. "Jeux?" , "niks Jeux", zij zijn hier om te werken, ja werken met de muziekinstrumenten en hij demonstreert zonder enige schroom zijn behendigheid op een trekzak. Nu herinner ik mij dat groepje dat enige tijd geleden voor de campingingang stond. Een auto, een aftandse Renault met maar liefst 7 mensen erbij. Het blijkt dat ze van camping naar camping rijden met maar één auto in drie keer rijden. Trots verklaart de jongen dat zij Roemenen zijn, muzikanten en ze werken.... Het is duidelijk dat zij geen tijd hebben voor 'Jeux de Boules'

22 juli

Wij nestelen ons gemoedelijk bij André, ook wel 'de baard' genoemd. Nu is er weer voldoende plaats. Gisteren moest je vechten om een plaatsje, maar toen was het dan ook marktdag.

Meestal ga ik al vooruit, terwijl mijn vrouw langs alle kraampjes kuiert. Ik vecht mij dan in, op het terras. Vroeger, in de studentenvereniging moest je je ook invechten bij een bezoek aan de sociëteit van een andere vereniging. Nu gaat het meer met overleg en strategie. Hoewel een enkele Bels de strategie ook wel lijkt te kennen en meteen alle lege stoelen om zich heen met tassen en andere aanverwante artikelen begint te bezetten. Ik houd de zaak zuiver: wie er niet is kan ook geen aanspraak maken op een plaats buiten die van zijn partner, die natuurlijk even naar het toilet is, om de hoek en daarna verdwaald in de drukte enz. Ik heb soms mensen bezig gezien, het liefst gebruiken ze daar aftandse omaatjes voor, die bij een overbevolkt terras met een duidelijk tekort aan stoelen een half uur lang, stug, zes lege stoelen verdedigen. Sommige inboorlingen ergeren zich aan al die buitenlanders die hun plaatsen zo maar bezetten op hun terras, het liefst zagen ze dat we tijdig plaatsmaakten voor eigen volk! Maar, ergens is altijd wel een stoel vrij en niemand blijft eeuwig zitten. Tot nu toe is het mij altijd gelukt om uiteindelijk een vrije tafel te verkrijgen.

Met een kopje koffie en een krantje is het genieten geblazen van al die rumoerigheid om je heen. Als we uiteindelijk toegekomen zijn aan de dagelijkse bespreking van de gedragingen van de verschillende medekampeers, wordt onze discussie onderbroken door weer zo'n orkestje. Ik herken onze Roemenen. Dát is dus hun werk. Ze spelen bekende melodietjes met een Roemeens accent. Tussen de vijf , lange, zwartharige, forse Roemenen, staat een manneke. Hij is klein van stuk en fluit er lustig en dwars, op los. Maakt daarbij hevige en overdreven bewegingen. Na enige tijd begint hij gewoon te irriteren. Niet alleen z'n bewegingen, het lijkt wel een horlepiep die hij erbij opvoert, maar ook z'n ritme klopt van geen kant. Dwarsfluiten kan hij zeker, als hij dan ook nog de melodie zou kennen. Terwijl de anderen in een Roemeens tempo de begeleiding voortzetten slaat hij hele stukken van de Franse chansons over, maar op zo'n manier

dat je er niet overheen kunt luisteren al zou je dat best wel willen. Eindelijk lopen ze rond met de pet: je bent blij dat ze vertrekken.

31 juli.

Met mijn vriend John ‘de fietser’ en zijn vrouw gaan we uit eten. We verheugen ons daar altijd al enkele maanden op, die gezamenlijke maaltijden bij ‘Pasta et Basta’. Het is eten in de beste Italo-provençaalse tradities, en de ontvangst is als vanouds zeer hartelijk. De vrouw van de kok, die ook bedient, kan me, sinds ik verleden jaar enige prijzende opmerkingen heb gemaakt over haar baby, niet meer met rust laten als we er gaan dineren. Ze maakt zelfs enige humoristisch getinte kritische grapjes wanneer ik er maar niet aan toe kan komen om mijn toetje op te eten vanwege de verhalen die ik te vertellen heb. Wanneer men de snaar raakt blijft hij bij mij heel lang natrillen en kan ik jelui de oren van de kop kletsen. Ze staat achter me naar Margaret te wijzen dat het maar niet wil opschieten en maakt daarbij de bekende gebaren met een kleppende hand voor haar mond. Iedereen lacht zich kapot maar ik heb natuurlijk niets in de gaten. Het is weer een van die zalige avonden, korte hemdsmouwen en stralende sterrenhemels. Dan opeens verschijnt het mannetje met de dwarsfluit. Hij is alleen en was het nog te verdragen toen ze als groepje optraden, nu is het onverdraaglijk. Hij staat zich uit te sloven en te bewegen alsof hij de duvel heeft ingeslikt. Daarbij verkracht hij de melodieën omdat hij gewoon stukken overslaat. Je krijgt zoiets van: “hier is je fooi als je maar ophoepelt!”. Ik had al gemerkt dat er stennis was in het Roemeense kamp. Op een morgen stonden ze allemaal voor de camping en vielen er woorden met de campingbazin. In ras tempo werden de tenten afgebroken en in twee toerbeurten worden ze weer in hun oude Renault afgevoerd. Daarna heb ik ze niet meer in Bédoin gezien buiten dat enge fluitertje. Die blijft maar op z’n racefietsje rondkarren, struint elke ochtend en elke avond de terrassen af. Als dat dan genoeg opgebracht heeft sluipt hij de tuin voor het gemeentehuis in en gaat daar op de bank liggen. Na een

halfuurtje pikt hij z'n fiets weer op en vertrekt. Dat mannetje zat me dwars, een dwars mannetje: een echt dwarsfluitertje.

3 augustus.

Om half twee in de nacht gaat de telefoon in de caravan. Je weet meteen: dit kan geen vergissing zijn, er is iets gebeurd want wie heeft nu ons telefoonnummer. De kinderen... eh Oma! Een nachtzuster uit het verzorgingstehuis belt met de mededeling dat Oma naar het academisch ziekenhuis is gebracht. "Niets ernstigs, niet levensbedreigend, U hoeft niet ongerust te zijn... ik wil u gewoon op de hoogte brengen, dat doen we altijd als we iemand naar het ziekenhuis laten brengen" Ik zeg dat we in Zuid-Frankrijk zitten en dus van hieruit niets kunnen doen. Of ze misschien een ander nummer op het lijstje zou willen draaien, zoals ook afgesproken is. Om half zeven schrikken we weer wakker door de telefoon, nu weten we het zeker, dit is niet goed. Het is niet goed! Margaret kijkt me aan en zegt resoluut: "Nu moeten we terug!" Pas een uur later krijgt ze, staande voor de wastafels, opeens een enorme huilbui als ze het slechte bericht aan Marie-Françoise moet vertellen. We besluiten dat het geen zin heeft ons te haasten en eerst maar eens de hitte van de dag te trotseren voordat we gaan rijden. We kunnen alles laten staan. Iedereen van de camping komt voorzichtig aangeschuifeld en condoleert en bezweert ons dat als ze kunnen helpen... fantastische mensen, je merkt nu wel dat je zo'n 16 jaar lief en leed gedeeld hebt.

Het lijntje is gebroken. Het komt niet meer goed dit jaar. Je verlangde te zeer naar de vakantie. De zomer is dodelijk warm en droog. Er zit bij zo'n hitte niet veel leven meer in. Alle bloemen zijn verdord en de bermen zijn vaalbruin. Als we Midden-Frankrijk doorkruisen valt ons op hoe kurkdroog de hellingen van de valleien zijn, de koeien staan op droge schrale keiengrond.

9 augustus

Weer terug in Bédoin. Om half tien stipt loopt het oude vrouwtje weer langs de poort op weg naar... ja waar naar toe? We weten het eigenlijk nog steeds niet. Ondanks de drukte zien we de dwarsfluiters niet meer opduiken. We zijn blij dat we de drukkende warmte in Nederland weer mochten ontvluchten. Komt het nog goed met het weer? Met dit jaar? We proberen snel de sleur weer te pakken te krijgen, soms kan de sleur een opluchting zijn.....

31 oktober.

“Kom”, zegt mijn vrouw, “laten we naar Ikea gaan. Daar heb je zo’n bureausteltje in precies dezelfde kleur”. Ik twijfel, Ikea roept bij mij steeds de bekende associaties op: razend druk, niet op voorraad en achteraf ruzie om de bouwtekening. Maar goed ik laat mij ompraten... “alleen dat steltje en verder niks, misschien wel nog wat duurzame lampen.... oh ja en die schattige placemats... nee, nee verder niks... oh en nog zo’n klemlamp: ik vind die hoeken zo donker” Enkele minuten later zit ik mij vertwijfeld af te vragen hoe ze me toch steeds weer zo ver krijgt. Als we proberen het parkeerterrein te bereiken vallen mij de enorme hoeveelheden ‘oosterburen’ op. “Hé, waar komen al die Duitsers vandaan? Wat voor een dag is het vandaag? 31 oktober? Ach jé. Hoe kun je op het idee komen om vandaag, uitgerekend vandaag, naar Ikea te gaan?” Het argument dat we er toch bijna zijn doet mij belanden in een maalstroom die tussen de bankstellen door keutelt. Met jengelende kinderen, kreupele opa’s en oma’s, stinkende tieners. We vinden ons steltje gelukkig erg snel en verdomd: ze hebben het nog op voorraad ook...dan moet het in elkaar zetten ook wel gemakkelijk zijn. Ons geluk duurt tot aan de kassa. De kortste rij is voor ons. Dat gaat lekker snel.... tot wij aan de beurt zijn: kassa kapot. Doet niks meer.; Juffrouw trekt en rukt aan alle kanten, maar er is geen beweging meer in te krijgen. Display valt weg en de streepjeslezer is opeens ook kaduuk. Wij weer, sis ik tegen mijn vrouw. Ze kijkt me dwingend aan en gebiedt me mijn mond te

houden. Ik pruttel en stoom, zoiets is werkelijk een kwelling voor me. “Hoe is het mogelijk? De grote Ikea met 24 kassa’s en wie staat er voor de kapotte kassa. Bij alle andere kassa’s staan tientallen mensen, dus wisselen heeft ook geen zin. Een halfuurtje later staan we eindelijk buiten en ik vraag mijn vrouw om me dat nooit meer aan te doen. Ze kijkt me met een dodelijke blik aan en zegt dat ik me niet zo moet ‘opregen’!

Als we thuis zijn, ben je echt toe aan een consummatie. Na zo’n kwelling heb je dat ook wel verdiend, vind ik. Ik stop een toastje met tapenade in mijn mond. Spoel daarna met een rode wijn die we uit de Provence meegebracht hebben. Steek er nog een olijf bij en, langzaam in de schemering van de herfstige namiddag, beginnen de beelden van Bédoin weer in mijn geest te dagen.

Het is de combinatie van al die smaken die de beelden oproepen en natuurlijk het krantenartikel dat vanochtend in de Volkskrant stond over de ‘misère van de Provence’. Juist over de streek waar wij altijd verblijven en 16 jaar geleden neergestreken zijn. Geen huisje gekocht, verdomme: het zijn toch altijd anderen die het in de gaten hebben. Toen had ik voor één ton en dan nu voor één miljoen..... Maar daar zijn wij niet voor geboren, zeg ik oprecht tegen mijn zoon en erger me toch!

Wat hebben ze nu toch te klagen die Provençalen? Ook daar heeft de meerderheid niets in de gaten en ook daar valt juist dat volksdeel over hen heen dat een neus heeft voor zulke situaties. Krot kopen, opknappen en dan na een paar jaar, als de wind weer eens uit een andere richting waait, verkopen. De helft van alle zaken in Bédoin wordt geleid door mensen van buiten. ‘Portail d’Olives’ door de homo-Bels, kundig en netjes en al sinds jaren. ‘Pasta et Basta’, ons lievelingsrestaurant, je kunt het wel raden: Italianen. Pizza, haal je bij de Italiaan met de grote voeten. ‘Jacquemel’, wordt geleid door Franse Antillianen en zo kun je nog wel een tijdje door gaan. Alleen de eigenaren van ’n enkel café en de groenteboer zijn uit Bédoin zelf afkomstig. Ze houden het een jaar of twee, drie, vol en dan wordt de tent verkocht of ligt

vanwege erfeniskwesties jarenlang leeg. Want rancuneus zijn ze ook nog eens, die Provençalen. Er wordt gemonkeld dat de prijzen van de huizen elk jaar zo'n 15 tot 25 procent stijgen. Zelfs de makelaar, waarvan er in totaal maar liefst vier aanwezig zijn in Bédoin, is blij dat hij er tien jaar geleden een huisje gekocht heeft, want zijn eigen huidige prijzen zou hij niet meer kunnen opbrengen.

Een huis op de weg van de camping naar het dorp, dat jaren lang in de verkoop heeft gestaan, is verkocht aan een man uit Weert. Dat kon ik zien aan de nummerbordomhulling van de BMW-nummerplaat zoals die tegenwoordig meegeleverd wordt. De wat rommelige tuin is meteen gesaneerd: alle struiken eruit, alle bomen omgezaagd, buiten die ene den, daarna alles omgeploegd en ingezaaid. Het hek verstevigd en de poort, in grote stijl, opnieuw opgetrokken. Hij heet 'van der Vaart', tenminste zo staat het op het wettelijk verplichte bouwbord bij de ingang waarop aannemer en bouwheer verklaren waarmee ze bezig zijn. En dan presteert hij het om verder op, langs de heg, een bordje op een aparte stalen paal, met betonnen voet, te zetten met de tekst: 'Domaine VDV'. Akelig nauwkeurig en precies. Je krijgt er meteen een hekel aan. Die lui gaan naar de Provence en verknallen dan meteen alles waarvoor ze er naar toe gaan. Wat een wonder dat die aartsluie en wanordelijke Provençalen de pest krijgen aan die importbédouïenen uit het buitenland. Maar waar ze helemaal een bloedhekel aan hebben zijn de 'Parijzenaars'. Die lopen hier rond met een air alsof dit land een restanterfenis is van een verre tante. Als je in Parijs de prijzen maar zo hoog mogelijk maakt valt het in de provincie altijd nog mee. Ze zijn wat gewend, die Parijzenaars en daarvan komen ze dan hier op verhaal. Exact 1 augustus zijn alle toiletten vervuild, lopen de honden los en slingert het vuil over de camping: 'de Parijzenaars' Op een kruising wordt je van je sokken gereden en parkeren doen ze het liefst in de winkel: 'de Parijzenaars'. En dan, precies drie weken verder wordt het op slag rustiger, is het seizoen voorbij en

kan het normale leven weer z'n gang gaan: 'de Parijzenaars' zijn exit!

Nu zit ik me weer op te winden. Denk nu toch eens aan de avonden, aan de behaaglijke warmte, aan het nietsdoen. Aan de geurige wandelingen rondom het campingterrein, waar, vooral in het voorjaar naast de tijd een aangename notengeur hangt, afkomstig van een plantje waar ik de naam maar steeds van vergeet, maar...“ze maken er droogbloemen van, Margaret... weet je wel, hoe heette dat plantje verdorie nou ook weer?” Zou het vrouwtje er nog steeds lopen?. Hoe staat mijn caravan erbij? Er zijn geen riviertjes in de buurt, dus dat zit wel goed. Hebben de druivenplanten hun bladeren al verloren? Hoe zou de druivenoogst dit jaar zijn.... men zegt dat het resultaat heel goed wordt maar peperduur vanwege de geringe hoeveelheid vocht. Ik neem nog een slok

Hè: “Bédoin reste dans la tête”.....

Goed Maar Duur Nieuws (uit 't Faktuweeltje augustus)

Sinds jaar en dag laat het dagblad 'De Limburger' de filatelie links liggen. Misschien heeft de hoofdredacteur een trauma opgelopen tijdens zijn jeugd? In ieder geval, wat je ook doet, ze laten je er nooit in! *Lieten* moet ik zeggen, want sinds kort is er belangstelling. Zo meldde zich vóór het LFD-weekend een journaliste i.o. die een 'sfeerreportage' wilde maken. Hoe meer publiciteit hoe beter. Enige teleurstelling toen bleek dat het artikel pas na het weekend zou verschijnen, maar goed, u weet: 'een gegeven paard', enz. Ik enthousiast toen ik het las, komt mijn vrouw en die zegt: "ik vind het helemaal niet zo leuk!" Nu ben ik 's ochtends toch al niet zo aanspreekbaar, maar dit breekt m'n klomp. "Dat is toch goeie reclame! Daar moet een ander zwaar voor betalen. Lang leve de filatelie, toch!" Tja, daar was ze het wel mee eens, maar, zegt ze: "in je enthousiasme weet nu de hele wereld en dus ook de penoze wat jij hier in huis hebt staan, aan verzamelingen en zo..." Ik snapte het nog niet helemaal, maar het was ook nog zo vroeg! "Nou en?", pleeg ik dan te zeggen. "Je hoort zo veel over inbraken", antwoordt ze, "en nu weet iedereen dat er wat te halen valt..." Daar heb ik helemaal niet bij stil gestaan, aan zoiets denk ik nou nooit, maar zij wel en.... ze heeft nog gelijk ook. Mijn belofte om een alarminstallatie te laten aan leggen brengt enige gemoedsrust terug. Ik laat de expert komen en het blijkt dat het mij toch wel enige honderden euro's gaat kosten en dan zeggen ze er altijd bij: "maar een professional komt er altijd in!" Nu maar hopen dat die prof ook verstand heeft van postzegels, want dan komt hij niet direct bij mij. Het enthousiasme voor een hobby kan duur zijn. Dit leuke krantenartikel gaat me enige honderd euro kosten, maar goed er heeft zich wel één nieuw lid gemeld, waar doe je het voor?

Wie mooi wil zijn..... (2)

Na de vakantie is de chaos op school natuurlijk nog groter dan dattie voor de vakantie al was. Alle roosters zijn omgekeerd in verband met de ‘vernieuwbouw’. De verantwoordelijken blijven hameren op hun grote verantwoordelijkheid en blijven de nadruk leggen op de vele weken extra werktijd die ze er in gestoken hebben om alles enigermate gladjes te laten verlopen. Laat dat gladjes maar weg, want het is een puinzooi.... maar dat moet je er voor over hebben. De eerste les begint al in een ander lokaal dan mijn vaklokaal. Uiterst vervelend, je moet eerst je spullen bij elkaar zeumeren in het andere lokaal, dan gaan sjouwen met sheets, kaarten en mappen. Hopen dat er een overheadprojector is in dat lokaal die functioneert enzovoorts. Ik kom de klas binnen en het is een gymnasium klas. Ze zitten doodernstig naar mij te kijken zodat ik vraag: “Jullie hebben toch biologie dit uur?” “Nee hoor” antwoord een uiterst serieus meisje op de eerste rij. “Wij hebben dit uur Duits!” en de hele klas knikt onverwoestbaar van yes. Ik kijk ze met ongeloof aan en denk bij mijzelf: “zou je dan toch verkeerd gekeken hebben?” Dus pak ik mijn koffer en de hele santenkraam en loop terug naar de docentenkamer. Ik kijk op het rooster en daar staat duidelijk: gym 3 in lokaal natuurkunde! “De verrekkelingen”, denk ik, maar realiseer me tegelijkertijd die pokerfaces, die stalen smoelen...je houdt het toch niet voor mogelijk. Hier sprankelt weer dat gevoel voor humor uit dat je alleen maar aantreft in gymnasium klassen. Dat vereist een passend antwoord. Ik kom de klas binnen en zie de grimlachende gezichten in spanning, afwachting wat mijn reactie zal zijn. Ik zeg: “Guten Morgen meine Damen und Herren. Heute werde ich unsere Unterrichtsstunde auf deutsch geben. Und zusätzlich natürlich eine Probearbeit zum Abschluss”. Nu weten ze niet meer of ze lachen moeten, geslagen door verbazing ondergaan ze mijn lesuur in het Duits. Hadden ze maar wiskunde gekozen of Frans, maar laat ik nu net in Aken biologie gestudeerd hebben.....

Die verbouwing begint op mijn zenuwen te werken. Een paar dagen later moet ik weer naar een ander lokaal dan mijn vaklokaal. Ik kijk door de glazen wand en constateer de aanwezigheid van een overheadprojector. Hè, denk ik, gelukkig. De klas is zo'n tien minuten te laat. Ik heb natuurlijk weer de verkeerde klapper bij me en moet noodgedwongen naar het vaklokaal terug. Dan kun je de administratie nog eens gaan bijhouden van een klas waarvan je nog geen lijst hebt en waarvan de plattegrond vanwege het veranderde lokaal ook niet meer klopt.

Maar goed, ik loop uiteindelijk af op die overheadprojector en zie dat er zelfs een tafeltje met wieltes onder staat, welk een luxe. "Waar is het stopcontact?" vraag ik euforisch. De hele klas zoekt mee, maar we kunnen nergens een stopcontact ontdekken. Hoe nu? Een klas zonder stopcontact, dat kan toch niet... Het blijkt dat het stopcontact achter een zware kast is verborgen. Met enige mankracht krijgen we de kast van z'n plaats, blijkt het snoer net iets te kort. Goed, dan maar schuin projecteren, ook geen probleem. Een scherm is er niet, maar schermen heb ik al jaren geleden afgeschaft. Ik heb mijn amanuensis in het vaklokaal het vlak op de muur achter het bord wit laten schilderen en dat voldoet perfect. Spaart schermen en is stukken goedkoper. Ik duw het bord naar beneden, maar dat laat zich maar tien centimeter naar beneden duwen en dan houdt het op. Een strook van twintig centimeter af plafond is projectabel en dat is natuurlijk veel te klein! Verdorie, dan maar naar de conciërge om een scherm te vragen. Deze zegt opgewekt: "Oh, maar we hebben een scherm! Dat staat in het rommelhok. Hier heb je de sleutel, veel succes!" In deze strijd om de sterkste te laten overleven wil ik al helemaal geen discussie meer aan gaan of ik dat wel moet doen, dus ik loop snel naar het rommelhok en inderdaad daar staat een ouderwetse driepoot met reuze scherm in ronde houder. Trots met mijn vondst sjouw ik terug naar het lokaal en laat het aan de leerlingen zien. Ik klap de driepoot uit, draai de houder horizontaal en grijp dan naar het linnen scherm maar tast in het niets. Ik kijk nog eens goed, maar

er zit niets in: de houder is leeg. Ik wil gaan gillen maar dat kan natuurlijk niet. De klas begint te lachen en met nog tien minuten te gaan geef ik het op en mogen ze aan het huiswerk beginnen.

Het volgende uur moet ik de bloeddrukmeter demonstreren. Ik denk: “meet ook eens bij jezelf” en realiseer me tegelijkertijd dat je dat eigenlijk nooit moet doen. Met mijn hypochondrische inslag ben je, voordat je het weet, elke minuut bloeddruk aan het meten. Het meetresultaat bedraagt 80 over 173, en geschrokken zeg ik dat hardop. Een spitse leerling interpreteert de vuistregels direct alweer verkeerd en antwoordt meteen: “Maar meneer, u bent toch nog geen 73 jaar?”

In de pauze loop ik naar de docentenkamer, me verheugend op het kopje koffie. Ik vecht altijd voor m’n pauze. Ze hoeven ook niet aan te komen met zeurende leerlingen: pauze is pauze en daar hoort een kopje koffie bij. Maar bloeddrukkend denk ik nu: “zal toch maar een kopje thee pakken”

Als dan het volgende uur in het computerlokaal, waar ik eindelijk de gelegenheid krijg om puntboek te laden zodat ik mijn cijferlijsten kan bijwerken, de tafels en computers zowat onder mijn gat vandaan worden getrokken omdat uitgerekend nu en dáár de nieuwe ingang doorgebroken dient te worden, is de maat bijna vol. Een helse koppijn steekt op, uitgelokt door van die bezwerende voedoegeesten in d’r iglo’s die met naalden in een poppetje met jouw kop erop, beginnen te prikken.

Je besluit dan maar om proefwerken samen te stellen. Een kopieerapparaat is daarbij tegenwoordig een absolute noodzakelijkheid. Ik zoek uit de databank enkele opgaven en begeef mij naar de docentenkamer om te kopiëren. Diezelfde voedoegeesten gaan nu frontaal in de aanval op alle systemen! Het kopieerapparaat is natuurlijk defect en het veel langzamere reserveapparaat óók, net als ik wil beginnen! Nu is de maat vol, klapt m’n kraag, krampt m’n maag, krijg ik zo’n nek, staat m’n hoofd op springen en deel daardoor aan mijn chef mede, voor het éérst in 30 jaar, dat ik ziek ben en naar huis ga.

Zelfs de goden moeten zich hoeden als er ‘vernieuwbouwd’ wordt.

‘n Gelukkie (uit ‘t Faktuweeltje september)

“Kijk maar!”, zegt hij, bijna in paniek. “Kijk maar, onder die blokjes van vier zitten hele ouwen”. Inderdaad, onder de blokjes van vier, van betrekkelijk goedkope zegels zitten reeksen van dure zegels. “En, je moet het maar weten...met dát stempel..” Hij stottert zich door het verhaal. “Met dat stempel...kijk hier in de kattaloog... 2030 euro per stuk...heb ik nog nooit gezien”. Ik krijg de indruk dat hij zich een beetje schuldig voelt dat de duvel nu eens op zijn hoop.... Als je geen specialist bent, kijk je er gegarandeerd over heen, net zoals de vorige bezitter en de veilingmeester die het ten bate van de vereniging mocht veilen voor de somma van 15 euro! Blijkt maar weer eens dat kunde en kennis loont. Wat mij echter frappeert is dat hij, die bij wijze van spreken leeft van ”het geluk” en zijn salaris verdient uit het “geringe” overschot tussen wat mensen vergokken en winnen in het spel, uiteraard altijd ten gunste van de firma, hierdoor zo in alle staten kan geraken. Nu hij zelf eens geluk heeft, komt hij er bijna niet weg mee. Als mijn zoon hem zou zien zou hij zeggen: “ een coole gast” , zo oogt hij ook, maar nu is hij uit zijn evenwicht, wat alleen maar weer in balans gebracht kan worden door een paar extra pilzen. “Moet ik de vorige eigenaar niet..?” “Nee!”, zeg ik resoluut: “verkocht is verkocht , dan hadden ze maar beter moeten kijken” “Maar de waarde is meer als 10.000 euro, schat ik zo...” Ik denk dat het me niets zou verbazen als het een veelvoud is van die 10.000. “Vul daar nou maar je verzameling mee aan, en je weet het: je kunt papier niet eten!” Nog niet geheel overtuigd geeft hij nog een rondje, maar hij zal ze moeten houden of hij wil of niet, dat is hem nu ook wel duidelijk. Tjé wat ben ik blij dat de duvel nu eens op deze hoop heeft gesch... Hij weet dat je geluk niet bijeen kunt gokken of kunt kopen en nu overkomt het hem toch ook eens. Mijn avond is weer goed!

Zo maar een Avond

Onze verenigingsavond is, voor mij als voorzitter, altijd tamelijk hectisch. Eindelijk na afloop van het officiële gedeelte kan ik ook wat zegelen. Iemand tikt op m'n schouder. Aan de stem hoor ik wie het is. Dit lid is altijd op en top correct, betrouwbaar en stipt. Ik kijk omhoog en schrik want ik zie een sterk vermagerd gezicht. Hij zegt: "Meneer de voorzitter, mag ik u even wat mededelen?" "Natuurlijk", antwoord ik, en ben benieuwd. Hij vertelt uitgebreid dat er bij hem leverkanker is geconstateerd en dat dat natuurlijk consequenties zal hebben. Morgen zal hij een aantal van z'n verzamelingen van de hand doen. Ik zit paf en kijk even stil voor me uit. Tussendoor vraagt iemand anders me nog wat en als ik me daardoor geïrriteerd terugdraai is hij weg.... Even later komt 't Reisnet-busje voor Peter, onze invalide penningmeester. De chauffeur, een jonge knul, komt blazend naar binnen en schreeuwt iets van: "hij had al lang buiten moeten zijn! En schiet nu maar wat op want anders laat ik je gewoon hier staan" Iedereen staat perplex. Normaal zijn ze een half uur te laat of een half uur te vroeg. Dan meldt de chauffeur zich altijd even vriendelijk om hem te halen. De barman heeft nog net de tegenwoordigheid van geest om te roepen: "Hé, kan 't ook wat vriendelijker?" Onze Penningpeter reageert gelaten.. heeft dit zeker al vaker meegemaakt.

's Nachts vlieg ik een schoolcoördinator aan, oorvijg een lullige conciërge en plak een leerling achter het behang. Uitgeput wordt ik 's ochtends wakker. Een schriftelijke klacht bij Hem indienen heeft natuurlijk geen zin, maar Reisnet krijgt een zware brief, met Drs. en voorzitter en alles d'rop en d'raan. Ze zullen weten dat ze met hun poten van m'n leden en vooral van m'n Penningpeter moeten afblijven!

De Firma Rolluik (uit 't Faktuweeltje november)

“Môge Flipsekerel”, zei de pasbenoemde ‘black-belt manager zegelwaarden’ van TPG-Post tegen zijn ‘office manager’ toen hij het office binnen zwierde. Hij had deze ochtend iets triomfantelijks en dat was ook wel terecht, want hij was als lid aangenomen in de golfclub ‘Rietlanden’ hetgeen op korte termijn een zekere promotie zou betekenen, of misschien wel een betere job via een vriendje in de plasmascherm-business. ”Niks fout aan méér centjes” was zijn adagio. “Geef me eens even de agenda, Flipsekerel. Zijn de salesmanagers er allemaal al? Eens kijken..... DE koffieomzet gestegen - goeie klapper was dat – grote vraag naar ‘Prestige-booklets’ wordt gemeld vanuit Apeldoorn....Apeldoorn? Flipse wat was er in Apeldoorn? Een postzegeltentoonstelling, dacht je. Tja, maar dáár kon ik dus niet naar toe vanwege die golf, toch? En dit? Flipsekerel? Een rolluiken firma uit Kerklaan die eigen postzegels vraagt? Wat is dit nu voor onzin? Flipse, die kunnen toch, hoe heten die dingen toch weer... persoonlijke zakenzegels laten maken. Géén firma zeg je? Wat maken ze er dan, Flipse? Niets? en dat al 900 jaar? Abdij? En niet eens bier? Flipse.. bel Heineken... een bierzegel, dat lijkt me wel wat, in de kleuren rood-groen, daar zullen ze toch wel wat voor over hebben, dunkt me. Wat zit je nu toch te zeuren over die abdij, Flipse. Ook nog in Limburg, wedden dat ze dan dadelijk ook nog met steenkool komen aanzetten? Zie je wel, steenkool! Laat mij die brief eens zien, Flipse. Abdij Rolluik...oh nee Rol-duik... Waar ligt Kerkrade Flipse? Maar...dat is buitenland man. Niet eens een golfcourt, zeg je? Nee hoor, moeten we niet doen, Flipsekerel, zit niks voor ons in. Met cultuur, ook nog zo’n beetje in het buitenland kun je geen droog brood verdienen. Omzet, Flipsekerel, omzet. Schrijf maar af en verzin maar wat, dat moet jij met je mavo-C-diploma toch ook wel zelf kunnen fiksen... goed zo kerel!”

Kerstallergie (uit 'Faktuweeltje december)

Mijnheer Janssen?" De arts keek de wachtruimte in met een vragende blik. "Ja hier", antwoordt een oudere heer met moustache. "Komt u maar mee" zegt de arbo-arts met een vriendelijk gezicht. "Gaaf u zitten", zegt hij en wijst naar de stoel voor het bureau, "en vertelt u eens".

"Dokter, ik zal heel eerlijk zijn... ik kan er niet meer tegen". "U werkt toch bij het post-verdeelcentrum? Toch niet zo'n hoge werkdruk, behalve natuurlijk met de kerst". Nee dokter, dat is het niet, die werkdruk daar zijn we aan gewend, maar die kerstzegels". "Kerstzegels?" vroeg de arts. "Dokter het begon met de temperatuurgevoelige kerstzegel, daar had je eigenlijk geen last van, maar daarna kwamen de zegels met kerstgeur. Mijn god, ik stonk in juli nog naar de dennengeur gemengd met kaneel. Weet u wel van die namaak-drogisterijgeur. Heeft u wel eens een paar miljoen kerstzegels tegelijk geroken?" vroeg de man triest, "van 's ochtends tot 's avonds en overal? En toen kwam de laatste kerstzegel met zo'n chip erin. Als je er op duwt, hoor je 'jingle bells'. Bij ons worden die zegels automatisch gestempeld. De hele dag 'jingle bells', duizenden keren tegelijk. Door je hoofd razen duizenden muizen die 'jingle bells' zoemen. En dan kom je in het winkelcentrum: 'jingle bells' Bij de slager 'jingle bells' Hilversum drie: 'jingle bells' Dokter ik kan er niet meer tegen. Als ik dennengeur ruik dan krijg ik maagkrampen. Als ik 'jingle bells' hoor moet ik overgeven. Vroeger was de kerst een leuke tijd, wel hard werken hoor, dat had je er voor over, iedereen z'n kerstgroet tijdig bezorgen, maar als ik de kleuren rood en groen al zie, wordt 't me slecht, ik doe geen oog meer dicht, slaap alleen nog maar op slaaptabletten... 't gaat niet meer!" "Volgens mij", zegt de dokter, "bent u lichtelijk overspannen en hebt u een kerstallergie opgelopen. Ik denk dat u eerst maar eens wat moet gaan uitrusten!" "Ja, dokter" in de stilte die valt klinkt vanuit de wachtruimte... jawel hoor!

Als kerstkadootje verscheen in
2000: 'De 2000 stukjes',
2001: 'Kerstpekket'
2002: 'Vrijkaartjes'